XXVIII. ÉVFOLYAM, 32. SZÁM. **Ára: 1,80 Ft** 1972. AUGUSZTUS 10.

— A telek tenyérnyi, de mégis a mi tulajdonunk...

Szűr-Szabó József rajza

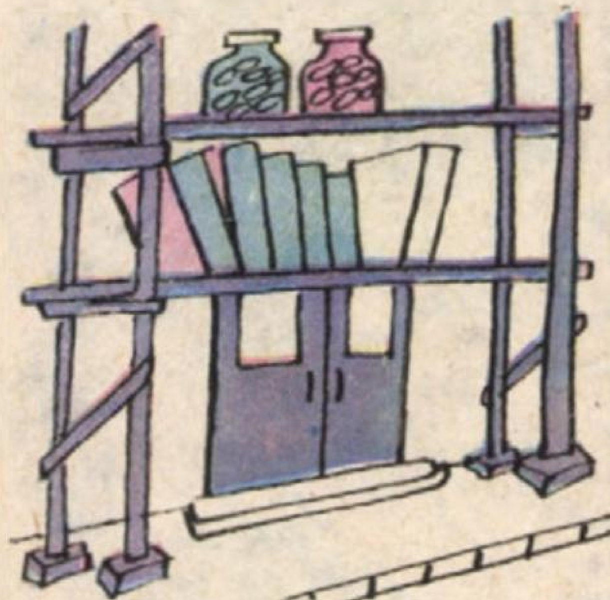

KEDVES LUDAS!

NEM KAPKODUNK

Sok rosszat el lehet mondani rólunk, pestiekről, de azt nem, hogy dolgainkban sietősek, kapkodósak volnánk. Nem, igazán nem hamarkodjuk el a dolgokat. Ennek igazolására úton-útfélen akad példa.

Hadd említsek mindjárt egy útfélen talált példát:

A Kresz Géza utca 18-as számú ház előtt évekkel ezelőtt felállították egy építőállványt. A munkát elvégezték, az állványt ott hagyták. Régóta kísért a gondolat: szétszerelem, hazaviszem, könyvespolcot vagy befőttesállványt csinálok belőle. Nyugodtan megtehetném, mert ahogy eddig nem keresték, ezután se keresné a kutya sem. Miért nem tettem meg eddig mégis? Mert én sem kapkodom el a dolgokat, én is csak pesti vagyok.

Egy másik példa: a Marx mozi, a Landler Jenő utcában.

Három éve becsukták, azzal, hogy tatarozzák. Nem tatarozzák, hozzá sem kezdtek. Még a terv sincs meg hozzá. A FŐMO még azt sem döntötte el, hogy kell-e neki egyáltalán az a mozi, hiszen van az utcában egy másik, a Bethlen.

De le sem mond róla. Inkább ott tartja bezárva. Három éve immár, s ki tudja még meddig.

Pedig annyi mindenre kellene helyiség, különösen egy ilyen sűrűn lakott kerületben.

Lehetne belőle ifjúsági klubot csinálni, öregek napközi otthonát, vagy könyvtárfiókot, hogy csak kapásból említsem, ami éppen az eszembe jut.

Átalakíthatnák üzletté, felhasználhatnák raktárnak.

Sok jó megoldást lehetne találni az épület hasznosítására. Minden lehető megoldás közül a jelenlegi a legrosszabb: megvárni, amíg tönkremegy a helyiség.

(r. b.)

AKI SZEMETEL, AZ NE PANASZKODJÉK!

Talán még emlékszik az olvasó, hogy pesterzsébeti gyalogtúrám tapasztalatait sommázva, felhívtam az illetékesek figyelmét a Határ úton, a XX. kerületi IKV központi anyagtelepével szemben húzódó szeméthegyvonulatra.

A XX. kerületi Tanács válaszlevelében elismerte, hogy „a szemétdombok rendkívüli mértékben rontják a lakóterület köztisztasági helyzetét és városrendészeti képét". Egyben intézkedésre hívta fel a IX. kerületi KÖJÁL-t, és kérte „a nem kívánt állapot sürgős megszüntetését".

Hónapok múltán olthatatlan turista-szenvedélyem a budai hegyek hűs erdei helyett ismét az erzsébeti szemétdomb-vidék felé vezetett.

Saját szememmel akartam meggyőződni arról, hogy vajon eltüntették-e a hulladék-halmazt.

Nem csalódtam: lehet, hogy elvittek már belőle, de körülbelül ugyanannyit hozzáhordtak a környékbeliek. Összetört üveg- és téglacserepek, sitt-kupacok, roncsolt gépkocsi ajtók, papírhulladék, ágysodrony stb. található még ma is ugyanazon a helyen. Ezenkívül, a 13-as villamos vonalától északra haladva, úton-útfélen hasonló tárgyakat szórtak el, nyilván az erzsébetiek.

Kedves Erzsébetiek! A tanács hiába távolítja el a hulladékanyagokat, ha felelőtlen emberek gondoskodnak az utánpótlásról!

(fenyvesi)

VELENCE?

Nem, ez nem Velence, hanem az esztergomi Deák Ferenc utca fest így minden nagyobb eső után. Amíg az utca vízelvezetését megoldják, legalább gondolákat állíthatna munkába a tanács, a közlekedés megkönnyítésére!

Havas Valéria, Esztergom

PERMETEZŐ

Június 16-án vásároltam egy S—9 típusú japán permetezőgépet a Rákóczi út 7. szám alatti Vetőmagboltban, 972 forintért. A gép szép volt, örültünk neki és mindjárt ki is próbáltuk.

Miután felpumpáltuk a permetezőt, fél liter víz kifújása után felmondta a szolgálatot. Illetve csak úgy működött, ha az oldalunkra akasztva pumpáltuk. (Utasítás szerint a hátra kell csatolni!)

Mivel 6 hónapi garancia van rá, elvittem a Szöváru Vállalat Vegyesiparcikk Főosztályára, Bp. IX. ker., Soroksári út 16. szám alá. Várakozás közben újabb reklamáló érkezett, hasonló panasszal: a gép nem tartja a nyomást. Miután megjött a panaszfelvevő és meghallgatott minket, udvariasan közölte velünk: sajnos, ez van, ezt kell szeretni, mi beugrottunk a vásárlásba, pedig nem minden arany, ami fénylik. Hitvány bóvlira dobtunk ki csaknem ezer forintot. Itt derült ki az is, hogy még betéteket sem kaptam a szórófejhez a boltban.

Tehát vásároltunk egy fényes, drága permetezőt, ami annyit sem ér, mint egy jóval olcsóbb, nem is beszélve arról, hogy milyen fárasztó és kényelmetlen a pumpálása kézzel!

Kérem az illetékeseket, cseréljék ki egy hasonló árú, esetleg olcsóbb karos háti permetezőgépre. A különbözet megtérítésétől inkább eltekintünk.

Bálint Károly
Gyermely, Rákóczi u. 24.

CSENDET — SÓSTÓN IS!

Balatonszabadi – Sóstón nincs nagyvilági élet. A csend és a nyugalom vonzotta ide a nyaralókat és a nyaralót építőket. Nos, a csendnek vége, a nyaralók nosztalgiával gondolnak a nyugalmas estékre, amikor

még a tücsök cirpelését hallgatták kertjeikben.

Most tücsökcirpelés helyett a vasútállomás mellett létesített maszek nagyvendéglő iszonyatos zenebonáját élvezhetik éjfélig. Még egy rádióműsort sem hallgathatnak meg, a nyíltszíni ricsaj mindent elnyom. Habár a vendéglős egy kilencven személyes zárt pincebárt is építtetett, és ott is szól a zene, ez nem elég. Kint a teraszon egy másik zenekar húzza a talpalávalót. Azelőtt nagynéha zavarta meg a csendet egy-egy gyorsvonat sípolása, most már a legzajosabb vasútdübörgés is kikapcsolódásnak számít. Addig sem halljuk a részegek üvöltésétől kísért zenebonát.

A siófoki hatóságok adtak volna engedélyt arra, hogy egy pár tucat, hangját fitogtató mulatni vágyó és egy vendéglő anyagi haszna kedvéért tönkretegyék a kis nyaralóházak és a környékbeli üzemi üdülők nyugalmát? Szolid kifőzés kellene ide, ezt a lármás mucsai lokált kár volt kifőzni! Csendet kérünk Szabadi-Sóstón is, különösen este tíz óra után.

Az elkeseredett nyaralók nevében:

Novobáczky Sándor

SEGÍTSEN AZ UTASELLÁTÓ!

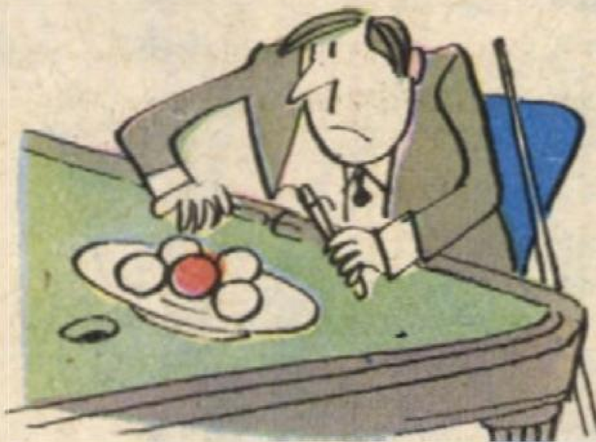
A komáromi vasútállomás talponálló utasellátója korán ébred, már reggel 5 órakor „üzemel" és nem is kis forgalommal. A vendégek többsége a szokásos reggeli féldeci pálinkára tér be ebbe a nagyon szűk és egészségtelen helyiségbe. Én és még vagy 50 vendég, fél 6 és 6 óra között, feketére térnénk be az éjszakai műszak után, de legtöbbször csalódottan távozunk.

Van az egységnek egy kétkaros, nagyméretű presszógépje, ami sajnos nagyon csökönyös és ritkán üzemképes. A készülék már megérett a selejtezésre, ideje volna kicserélni egy használhatóra!

Szijj Kálmán
autóbuszvezető, Nagyigmánd

REXGOLYÓ

A Csepeli Acélmű KISZ-fiataljainak van egy klubja, és abban egy nagy rexasztal. Viszont golyónk nincs hozzá és az egész városban nem lehet kapni. Egyszer-egyszer kölcsönkért golyókkal játszottunk, de azt vissza kellett adnunk. Öt fehér és egy piros csontgolyó tartozik egy készlethez.

Kérem, ha valaki tudja, hogy hol lehet kapni vagy valamelyik klubnak van fölösleges rexgolyója, írjon nekünk!

Fekete Katalin
klubvezető
Bp. XXI., Királyerdő u. 190.

A CÍMZETT VÁLASZOL

„Amit megnyertem a MÁV-on, elvesztettem a réven" című közleményükben foglaltakat megvizsgáltattam. A vizsgálat eredménye szerint a vasútállomás és a révállomás közötti távolság gyalogos megtételéhez 13—15 perc szükséges. A Pest megyei Kishajózási és Javító Vállalat a révátkelés menetrendjét 1972. július 5-én ennek megfelelően, a lehetőségekhez képest módosította. A vonatok érkezése és a révek indulása között ezentúl 20 perc áll az utazóközönség rendelkezésére.

Réz Dezső
csop. vez. főmérnök, Pest megyei Tanács VB

A BALATON TITKA

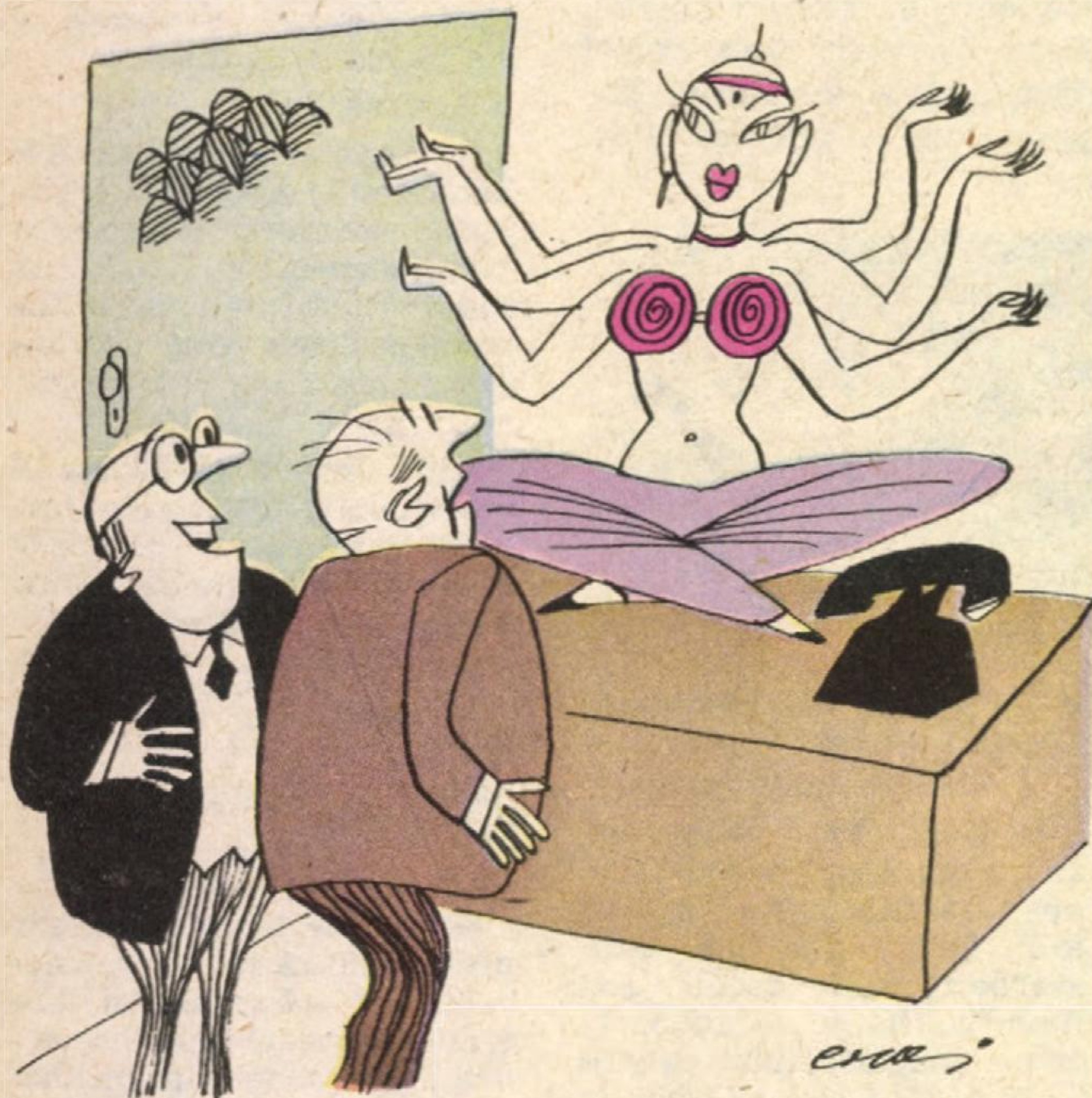
– Ez a Lajos keze, de akkor ki fogja a lábamat?!

VETÉLKEDÉS

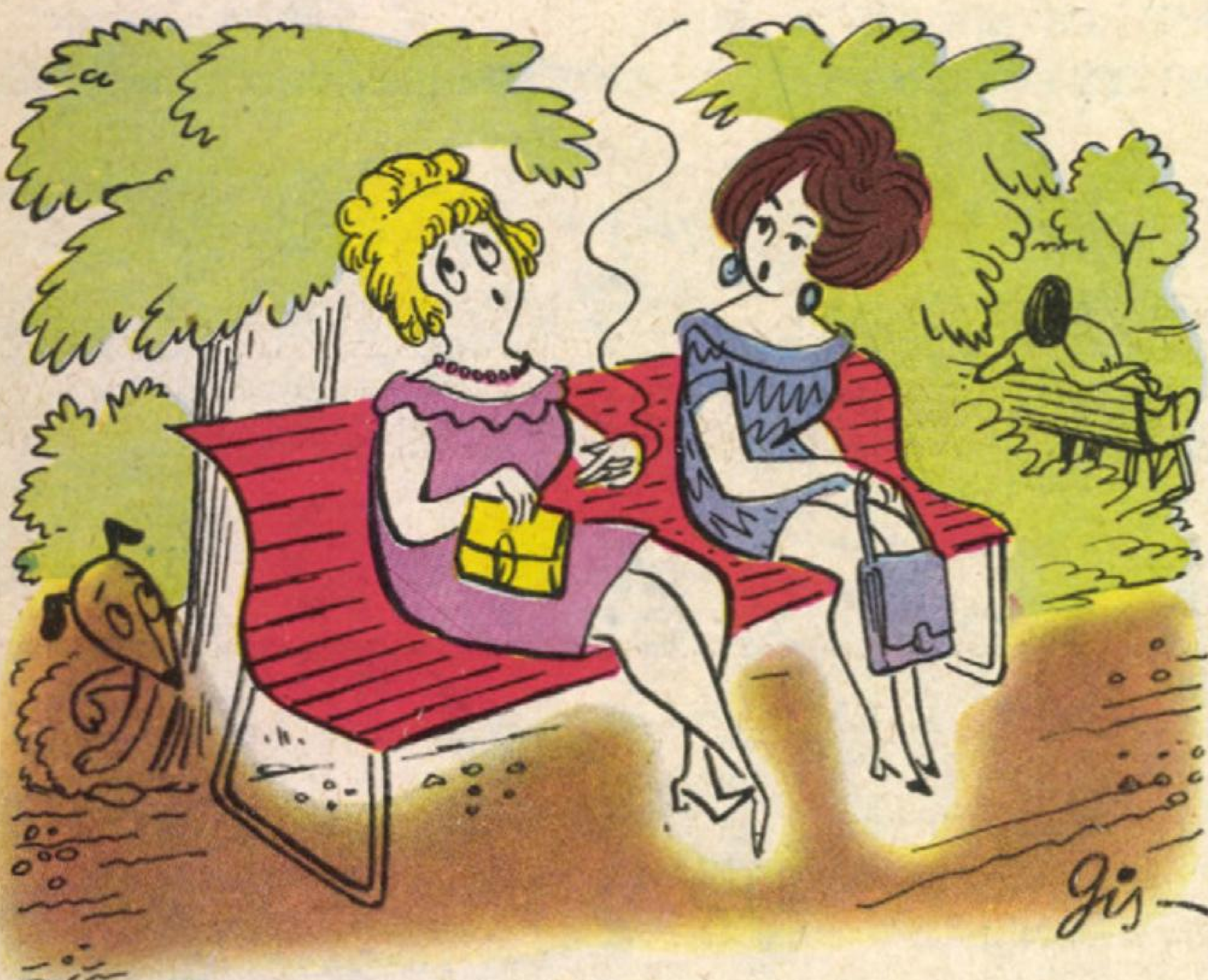
– Ha ők el tudták találni a Vénuszt, talán te is el tudsz találni egy gátat...

AJÁNDÉK A FŐNÖKNEK

– Egyik üzletkötőnk hozta Keletről...

MAGÁNY

– Tudja maga, mi a magány, az egyedüllét?
– Hogyne tudnám. Férjes asszony vagyok!

SZAKÍTÁS

Nem akartam hinni a szememnek. Verőfi, a kitűnő újságíró, az országos hírű riporter, és tévé-kommentátor egy kis hokedlin ült az Éj utca és a Hajnal utca sarkán és fennhangon kínálta az áruját. Kecskelábú asztalka állt előtte és az asztalon — többek között — lábas, dugóhúzó, kávéfőző, kalap, kockacukor, atlétatrikó, zöldborsókonzerv, használt férficipő, olajfestmény és egy kanári, kalitkában.

— Megőrültél? — szaladt ki a számon. — Mit csinálsz te itt?

— Nem őrültem meg — felelte mosolyogva Verőfi. — Sőt! Most jött meg az eszem! Tudod, én gyakran írtam a kereskedelemről: riportokat, glosszákat, kommentárokat... A cikkeim általában nagy feltűnést keltettek. Százával kaptam a helyeslő, bátorító, ötleteket adó leveleket, de akadtak köztük olyanok is, amelyek azt tanácsolták: a kereskedelem helyett szórakozzak inkább a nagynénikémmel.

— Na és?

— Ha bementem egy üzletbe, az eladók szemrehányó hangon azt mondták: miért bántom mindig őket? Nincs más témám? Egy alkalommal azzal fenyegettek, ha még egyszer a kereskedelemről írok, felpofoznak.

— Erre te megijedtél...

— Nem ijedtem meg, de elhatároztam, hogy szakítok a kereskedelemmel. Soha többé nem megyek be egyetlen egy üzletbe sem. Minek izgassam fel magam? Sokkal egyszerűbb, ha visszatérek a cserekereskedelemhez. Ha szükségem van valamire, akkor cserélek.

— Most mire van szükséged?

— Egy írógépszalagra. Adok érte egy használt férficipőt. Vagy amit akarsz.

— Eszpresszóba se jársz? Étterembe? Cukrászdába?

— Mondom, hogy szakítottam a belkereskedelemmel. Így ők is jól járnak — nem írok róluk — és én is: nyugodtabb az életem. Az utóbbi hetekben remekül alszom és híztam is egy keveset... Nos, nincs egy felesleges írószalagod? Ha akarod, elviheted érte cserébe a kanárit. Természetesen kalitka nélkül.

— Kanárira nincs szükségem, de nagyon kellene egy lázmérő. Lázmérőd van?

— Speciel az nincs, de ha vársz egy kicsit, az is lesz.

— Sokáig kell várni?

— Egy-két hónapot. De az is lehet, hogy szerencsém lesz és a kanárit azonnal el tudom cserélni egy lázmérőre... Egy pillanat! Cserepartner közeleg! Kisztihand, asszonyom, miben lehetek szolgálatára?

— Mennyiért adja a kalitkát? — kérdezte egy csipogó hangú öregasszony.

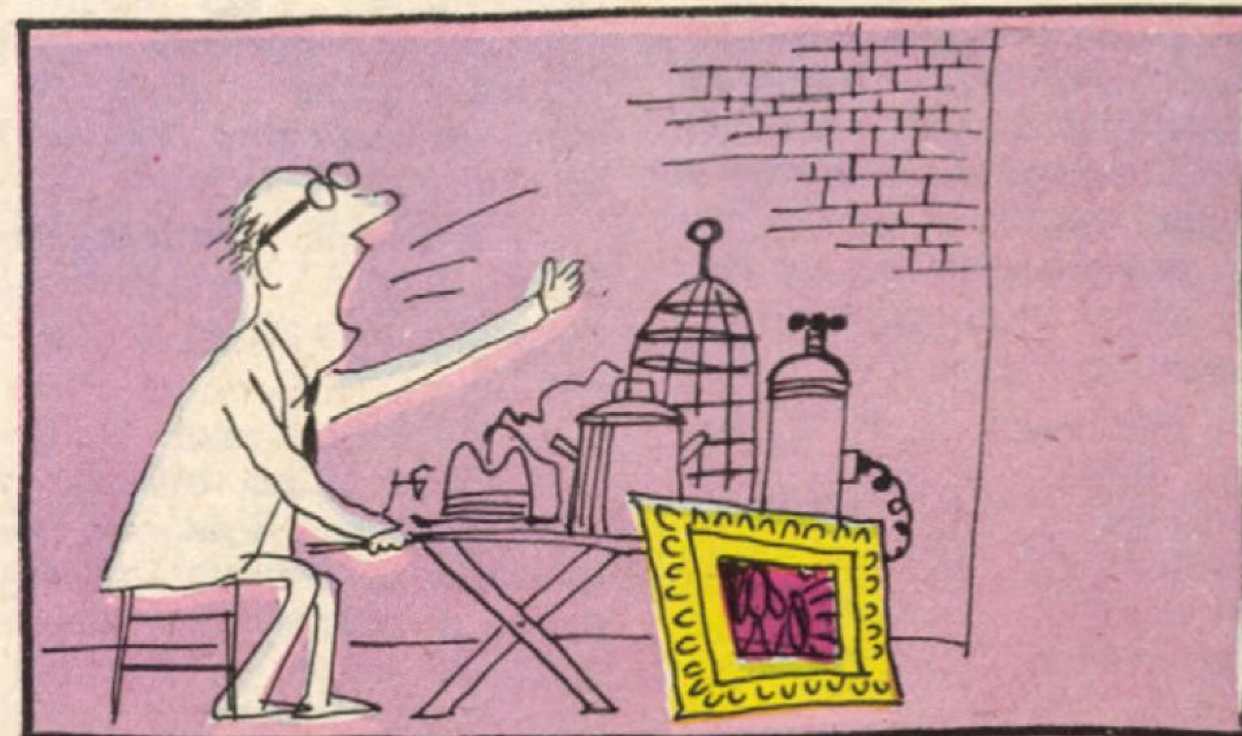
— Nem pénzért adom, asszonyom. Én cserélek. Ha ad érte egy lázmérőt, viheti.

— Lázmérőm nincs. De adok cserébe egy kiscicát.

Az üzletet megkötötték. A nénike hazarohant a macskáért, Verőfi pedig diadalmasan azt mondta:

— Alakul a dolog, alakul... Még néhány hét, vagy hónap és megkapod a kívánt árut.

Rövid tűnődés után a következő ajánlatot tettem Verőfinek: én elviszem a kanárit, ő megkapja az írógépszalagot, de ha szert tesz egy lázmérőre, azonnal értesít és elcseréli velem a madarat.

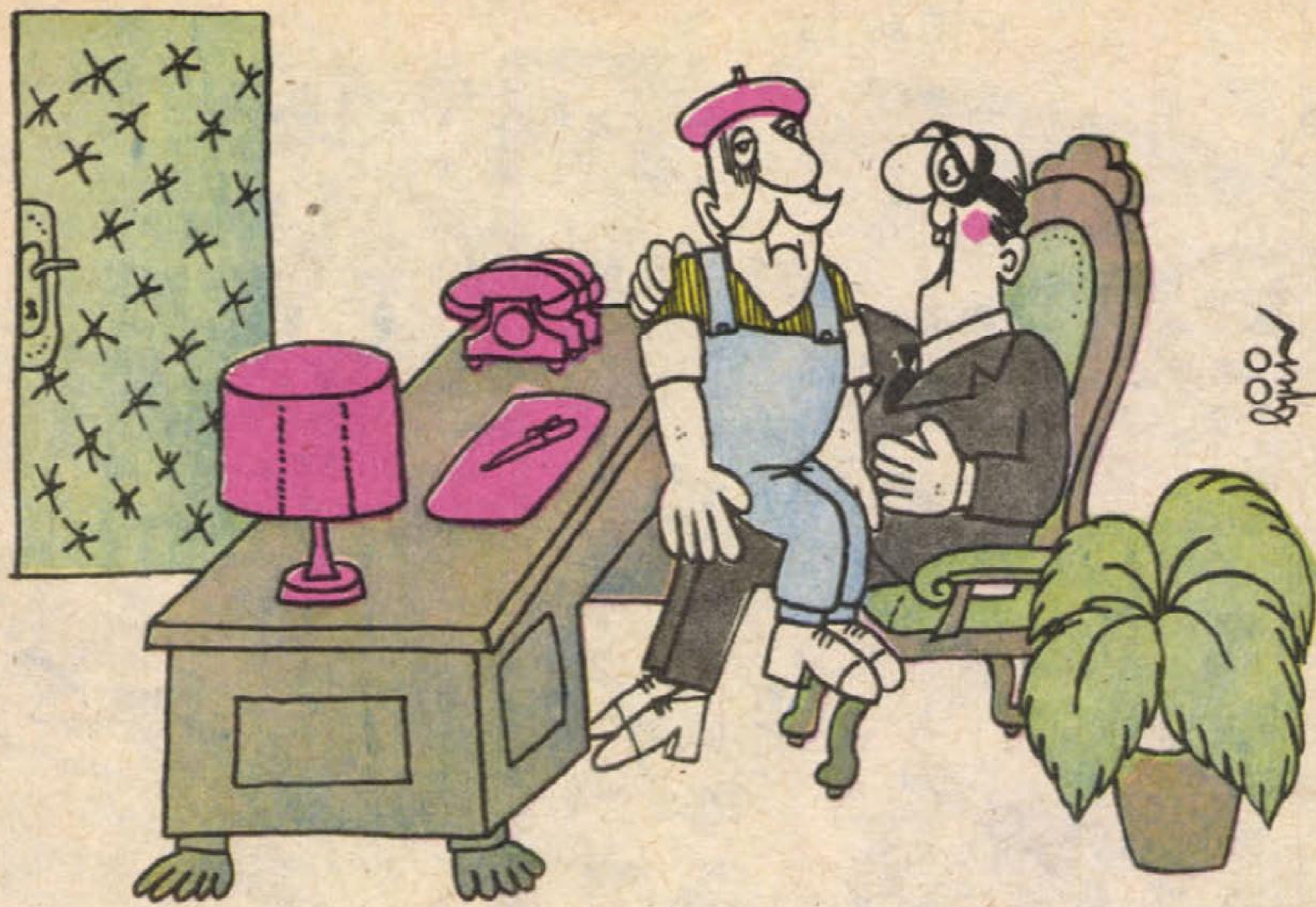

Az üzletet megkötöttük. Sajnos, odahaza kiderült, hogy Verőfi kanári helyett egy sárgára festett verebet sózott rám. Azonnal tollat ragadtam és felháborodott hangú cikket írtam a Hírharsonának. Postafordultával a következő levelet kaptam:

„Tisztelt Vevő! Önnek tökéletesen igaza van. Ha óhajtja, a verebet becserélem egy nadrágtartóra. Tisztelettel: Verőfi. Utóirat: Nincs más témád, mint a cserekereskedelem? Szórakozz inkább a nagynénikéddel!"

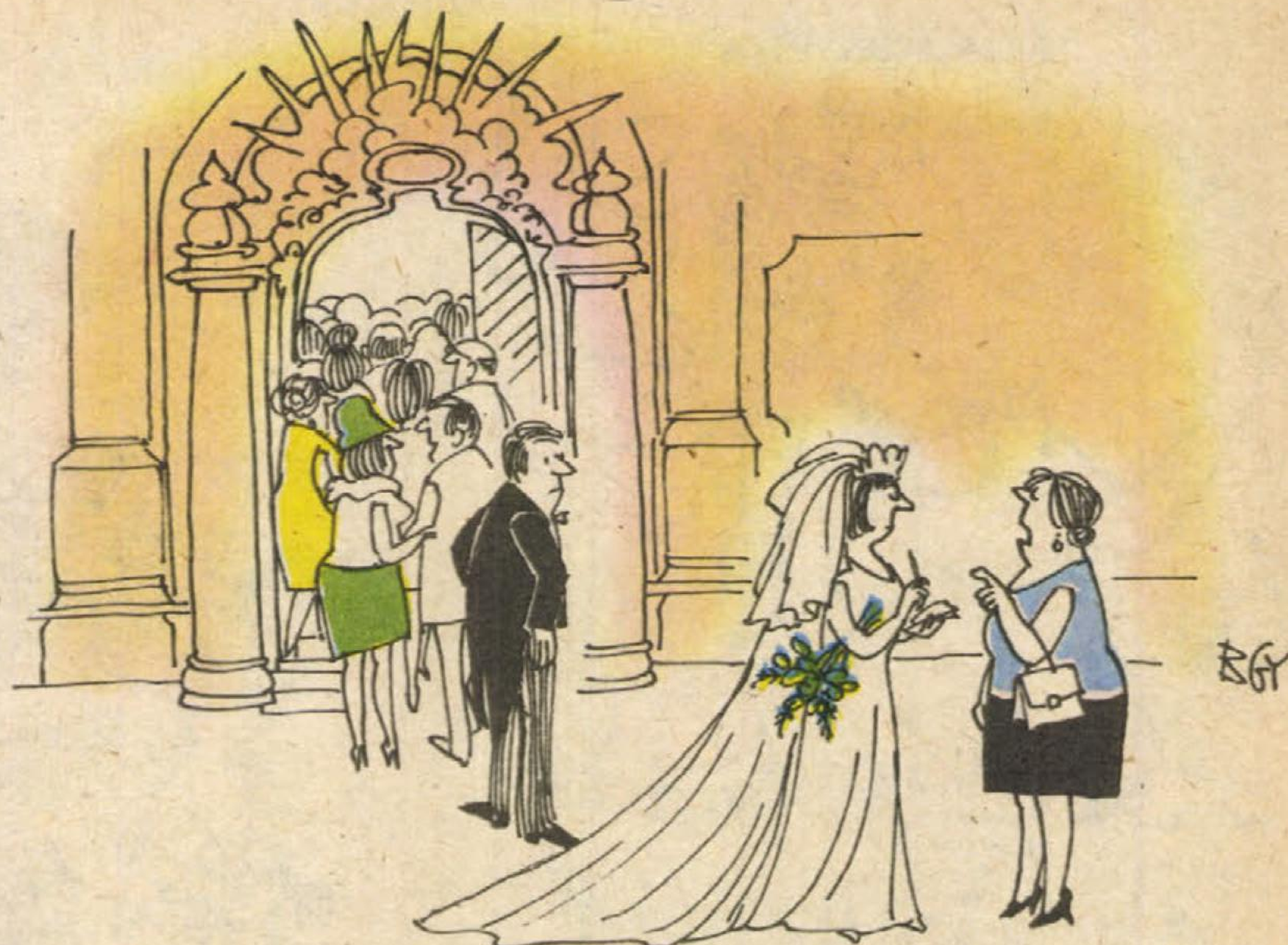
Mikes György

VEZETÉSLÉLEKTAN

– Nos, mi is a probléma azokkal az elfuserált alkatrészekkel, Kovács szaki?...

AZ UTOLSÓ PILLANATBAN

– Utána két csapott kanál cukor...

Teljes kikapcsolódás

1

— Még egy hét, és vége a tihanyi szép napoknak!

— Most annak örüljön, hogy pihenhet, élvezheti a vizet, a napfényt, az esti szórakozásokat.

— Sajnos, nekem itt sem gondtalan az életem. A Pest-Budai Vegyes Textília nagy vállalat, nem könnyű vezetni.

— Itt ne vezesse! És főleg ne síránkozzék: vidáman él, a nőknek csapja a szelet, esténként halászcsárda, night club...

— Nekem most teljes kikapcsolódásra van szükségem, de olykor nagyon nyugtalan vagyok.

— Nem tapasztalom.

— Fegyelmezem magamat. Mégis izgat, hogy az elutazásom előtt kiadott rendelkezéseimet hogyan hajtják végre.

— Nem kellett volna éppen most kivennie a nyári szabadságát...

— Kemenes a helyettesem, ügyes ember. Arra gondoltam, hogy ő majd megbirkózik a nehézségekkel. Nem riad vissza a népszerűtlen feladatoktól.

— Na látja! Kár lenne az üdülését ilyesmivel elrontania.

— Tökéletesen igaza van, de mégis nyugtalanít, amikor eszembe jut.

— Hát ne jusson az eszébe.

— Az lehetetlen. Naponta négyszer itt is megiszom a duplámat. Ilyenkor mindig azon töprengek, hogyan boldogul Kemenes a végrehajtással. De nem szeretném önt vállalati ügyekkel untatni.

— Nem untat, de ne foglalkozzék itt azzal, hogy mit csinál otthon Kemenes. Arra viszont kíváncsi volnék, hogy miért éppen kávézás közben gondol rá?

— Mert éppen a kávéra vonatkozik az utasításom. Elrendeltem, hogy vállalatunknál a pörkölt kávét ezentúl nem szabad darálni, mozsárban kell törni.

— Különös rendelkezés. Meg tudná magyarázni, hogy miért volt erre szükség?

— Természetesen. A darált kávé illata elvonja a munkától a dolgozók figyelmét, a selyem, a pamut, a szintetikus anyagok, az összes textilgyártmányaink magukba szívják a kávé illatát. Ez kellemes lehet az eszpresszóban, de egy ruhának ne legyen tömény kávészaga. Képzeljen el egy kávéillatú nőt tánc közben.

— Nem is lehet kellemetlen! De, ha mozsárban törik a kávét, akkor sem változik a helyzet.

— Legyen nyugodt, jelentősen változik. A mozsárban a kávétörés nagyon fáradságos tevékenység. A dolgozóknak elmegy a kedvük a kávétól és jobban halad a munka. Ezt pszichológussal is ellenőriztettem. Én tudományos alapon dolgozom.

— A mai ember már nem tud kávé nélkül élni. Akármilyen ügyes is a helyettese, egy ilyen rendelkezést még ő sem képes végrehajtani.

— Én bízom Kemenesben...

2

— Ön is itt nyaral Siófokon?

— Itt. De Újhelyen, a faluban lakom, ott csend és nyugalom van. Elmenekültem a siófoki zajtól. Csak ilyenkor, kora reggel járok ki a strandra. Nagyon kell a pihenés, Pesten már az idegösszeomlás határán voltam.

— Kereskedelem?

— Nem. Ipar. Képzelje, az igazgatóm megtiltotta, hogy vállalatunknál a pörkölt kávét darálják. Mozsárban kell törni. Azt mondja, hogy — tudományos megállapítás szerint — a kávé darálása elvonja a munkától a dolgozó figyelmét és textilgyártmányaink magukba szívják a kávé illatát. A rendelkezés végrehajtása elől az igazgatóm elvonult jól megérdemelt pihenőjére. Most itt lubickol valahol a Balatonon, de tulajdonképpen engem hagyott a vízben.

— Nem mondhatom, hogy ez dicsőségére válik.

— Én sem. A dolgozók, amint hírét vették a rendelkezésnek, felháborodva kerestek fel, hogy az ilyen módszerekkel elvesszük a kedvüket a munkától.

— Erre ön?

— Azonnal kivettem két hét szabadságot és lejöttem nyaralni Balatonújhelyre, maszek alapon. A sok izgalom után teljes kikapcsolódásra van szükségem.

— Uram, ön egy lángelme! Ezzel megoldotta a problémát, függőben hagyott mindent, a dolgozók továbbra is vidáman darálhatják a vállalatnál a pörkölt kávéjukat.

— Erről szó sem lehet. Az igazgatói rendelkezést nálunk szigorúan végre kell hajtani.

— Ha hibás, akkor is?

— Akkor is! Mi lenne a presztízsünkkel? — A végrehajtást rábíztam a helyettesemre. Ő minden nehézséggel meg tud birkózni. De bocsásson meg, már megtelt a strand és nagy a zaj, most pihennem kell. Kemenes vagyok, a Pest-Budai Vegyes Textília Vállalattól. A viszontlátásra...

Földes György

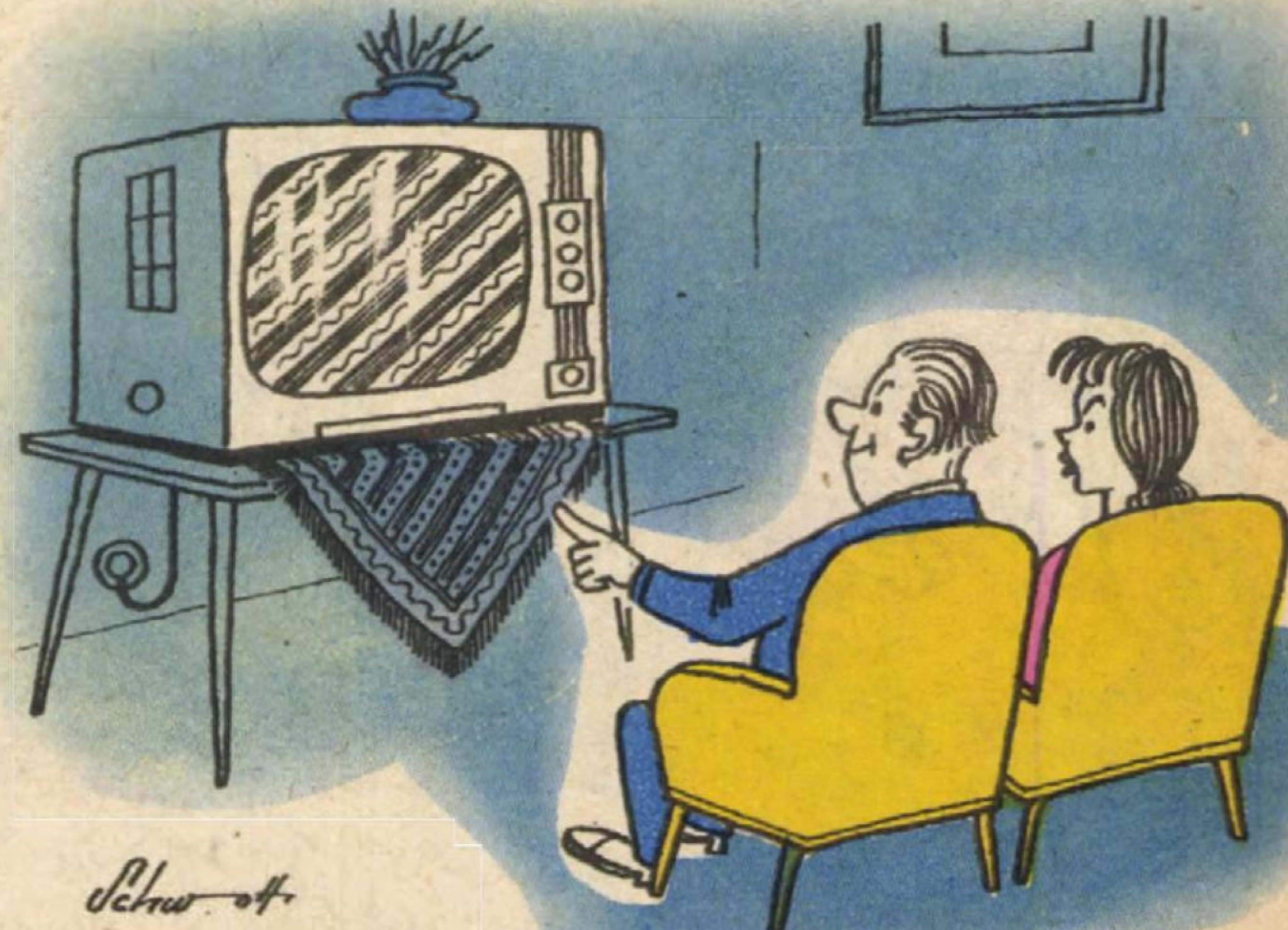
A NAGYKÉPŰSÉG TETEJE

– Megrendelek ötvenezer darab 10 forintost, a fej-oldalon az én arcképemmel!

KÉPHIBA

– Nézd, ez a műsor milyen jól illik az asztalterítőnkhöz.

3 KIS VERS

EGYSZERŰ

— Mondd, mama, miért legédesebb
az a meggy, amit megcsípett a darázs?
— Nincs ebben semmi varázs
édes kislányom.
Édes. Hogy mitől? Mit bánom?
— Papa, lám, ezt még te se tudod!
— Hát nem jössz rá, te kis tulok?
(Iskola, logika, tanok ... minek?)
Hát mert a darázs csak a legédesebb
meggyszemet csípi meg.

MONDOM A SZÉP KEZŰ NŐNEK

„Az ember ezt a szépséget látva érti,
mért a k e z é t kéri meg a nőnek a férfi."

NEM LEHET OLY NAGY CSALÁD ...

— Úgy látom, nem adják húsz évnél
alább ...
Merthogy nagy család ez a Szabó család!
— Aszongya, nagy? Én csodálkozom önön.
Nagy család? Hisz kifér — a
könyökömön ...

György Ferenc

BELFASTI PILLANATKÉP

– Mit gondolsz, ez katolikus volt, vagy protestáns?

Egy és más

1

Azt írtam ebben a rovatban nemrégiben, hogy a sakkot nem tartom sportnak s úgy véltem, hogy maguk a sakkozók sem tartják annak. Úgy látom, hogy ez utóbbi tekintetben tévedtem, mert Hajtun József sakkmester az Esti Hírlapban ellenem szavaz; szerinte a sakkozás: sport.

Hálás vitatéma ez, de csak addig, amíg fel nem ütjük a magyar nyelv értelmező szótárát, mely igen szabatosan határozza meg, hogy mit tartunk sportnak:

„Sport. A testi erőnek, ügyességnek, gyorsaságnak stb. alkalmazásával, felhasználásával végzett olyan tevékenység, mely nem számít munkának, s amelynek célja a testi-lelki erők, képességek harmonikus fejlesztése, ill. versenyszerű összecsapásokon való bemutatása."

Kiterjeszthető a sport fogalma a szellemi erő területére is? Igen, hogyne; ez megegyezés dolga. De ez akkor nemcsak a sakkra, hanem az elmének minden olyan tevékenységére érvényes, mely versenyszerűen űzhető. Ha tehát a sakk sport, akkor igenis sport a bridzs, sőt sok más kártyajáték is, sport a versenyszerűen űzött képrejtvényfejtés is és sport például az is, hogy azonos idő alatt ki tud több olyan híres embert mondani, akinek a neve B-vel kezdődik és A-val végződik. „Feltétele a sakktehetségnek az egészség és a fizikai erők tartaléka, erős idegek stb. stb." — idézi jeles professzorok megállapításait Hajtun mester. Ezek valóban feltételei a *sakktehetségnek*, de nem feltételei a sakkozásnak, mint tevékenységnek. A sakkozáshoz nem kell egészség. Egy nyolcvanéves beteg ember is sakkozhat, sőt legyőzheti húszéves, izomkolosszus ellenfelét. (Aljechin például, a sakktörténelem kimagasló alakja, alkoholmámorban halhatatlan játszmákat alkotott.) Egészség, erős idegzet nem a sakkhoz szükséges, hanem a *versenyzéshez*, éspedig *mindenféle* versenyzéshez. Ami végül az „értelmi fejlettség magasabb fokát" illeti, mint a sakkozás feltételét (mert ez is szóba kerül az említett cikkben), van szerencsém kijelenteni, hogy ez tetszetős, de nem tényleges követelmény. Sakkoztam én már elismerten buta emberekkel, akik engem, a „lángelmét" úgy vertek, mint a répát és viszont: csak annyi ötszázforintosom lenne, ahányszor nálam értelmi szempontból jóval fejlettebb partnereket én már bemattoltam.

2

Tetszettek már hallani a nyomda ördögéről, ugye? Őkelmét — és nem a nyomdai korrektort — szokták felelőssé tenni a bosszantó és sokszor értelemzavaró sajtóhibákért. Lapjainkban meglehetősen gyakori a sajtóhiba s ez arra vall, hogy a nyomda ördöge szorgalmas. Néha azonban humora is van.

Színházi hetilapunkban Hegedűs Géza szót kért, hogy egy írásának értelemzavaró sajtóhibáját kiigazítsa. A sajtóhibát helyreigazító kis közlemény utolsó bekezdése betűről betűre így kezdődik:

„Általában nem vagyik hive az apróságok utólagos korrekciójának ..."

Íme, a nyomda fürge és gonosz ördöge mindjárt bemutatta, hogy miféle apróságok korrekciójának nem híve Hegedűs Géza.

3

„Megegyezéssel ..."

Aki csak egy kicsit is járatos a lakáshirdetések terminológiájában, az jól tudja, hogy a „megegyezés" egyszerűen készpénzt jelent, s ez a „megegyezés" annak köszönheti divatbajöttét, hogy állami lakást pénzért vásárolni magánembertől nem szabad, de *megegyezni* bármiben lehet, mert a megegyezés nem tilos. Egy apróhirdetésből megállapítottam, hogy ez a szó elindult a karrier útján. A Magyar Nemzetből idézem:

„Japán, kétsebességű, automata felvétel-vezérlésű hálózati és hordozható magnó eladó megegyezéssel."

Úgy látszik, vonzóbb a hirdetés, ha valami „stikli" szaglik mögötte.

4

Elteszem a golyóstollam, elteszem a papírost, nem lehet itt írni, már megint bömböl egy gyerek. Valahányszor dolgozni szeretnék ebben az egyébként kellemes kerthelyiségben, mindig sivalkodni kezd egy gyerek. Az illető ezúttal egy négy-ötéves aranyos kislány, tőlem a harmadik asztalnál.

— Mééééég! Mééég akarok fagylaltot!

Rokonszenves fiatal szülei felváltva csitítgatják, szép szóval, erélyesen, érvekkel, fenyegetésekkel — minden hiába. A lányka mééég akar fagylaltot. (Meggyőződésem szerint ezzel a hangerővel eddig még mindig célt ért, miért is hagyná abba?) Ezúttal azonban a zord szülék hajthatatlanok. Sőt, a dühös atya példátlan fenyegetésre vetemedik:

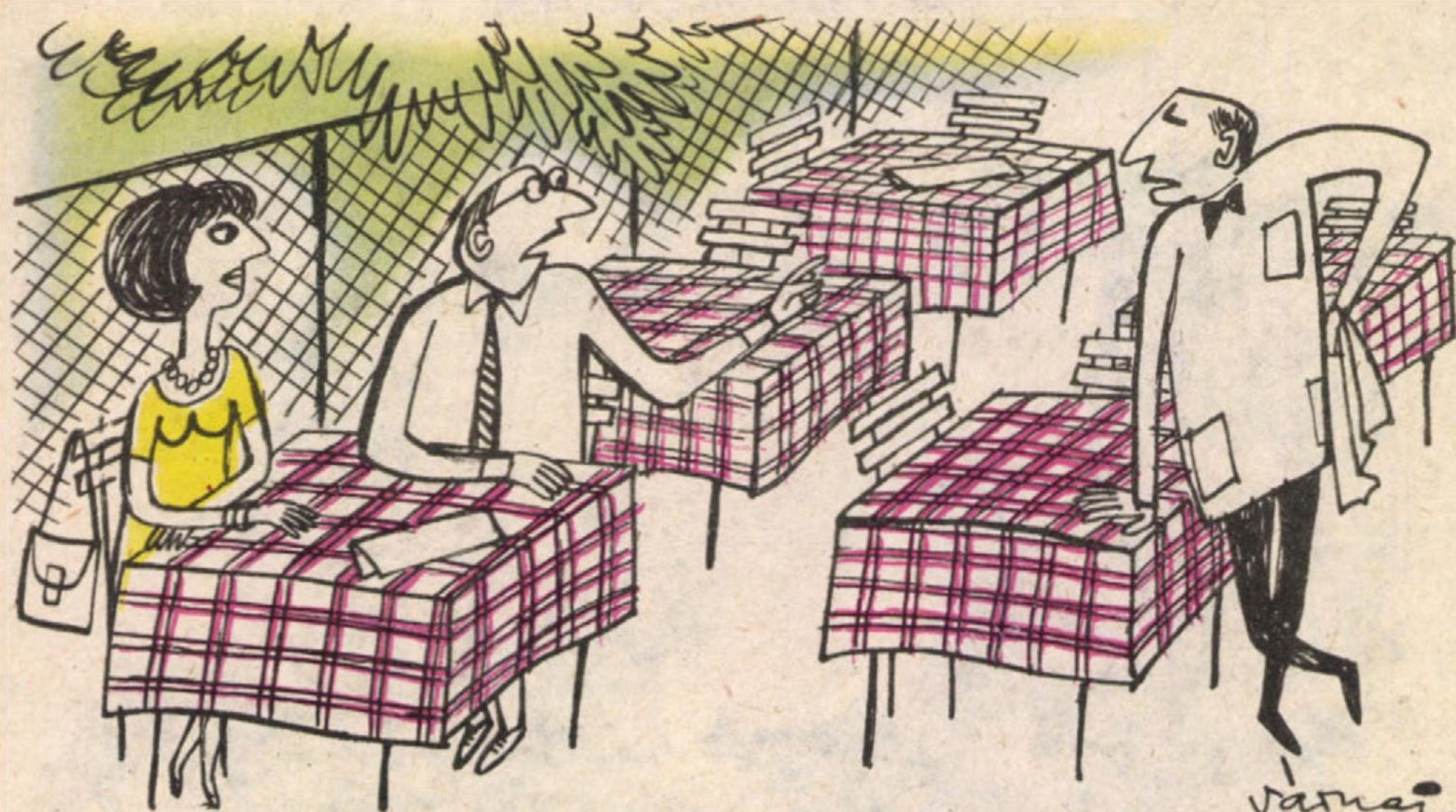
— Zsuzsika — mondja keményen —, ha nem hallgatsz el, becsomagollak és postán hazaküldlek!

Úgy látom, Zsuzsika meghökken, mert ilyesmit még nem hallott. Tágra meredt szemmel néz apjára:

— És ki fog engem átvenni otthon, ha ti itt ültök?

(t.)

REMEK KISZOLGÁLÁS

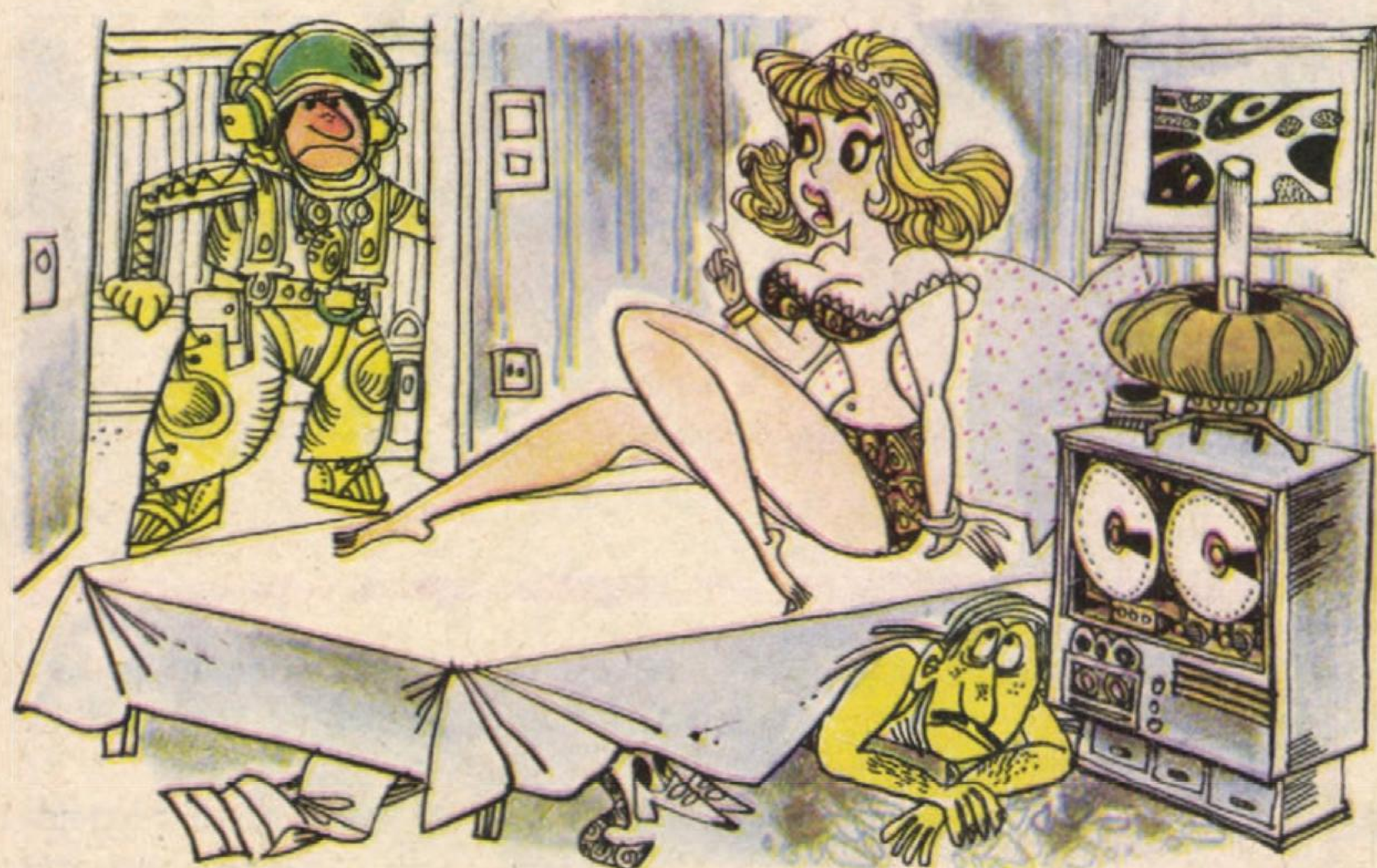
– Maga pincér?
– Igen, miért?

ORSZÁGÚTON

– Te mennyit fogyasztasz száz kilométeren?

2000-BEN

– De Jenő, a komputer szerint csak hat hónap múlva jössz meg a Marsról! . . .

NYÁRI GONDOK

– Ha jól emlékszem, arra kértelek, hogy pályát válasszál, nem pedig feleséget!

HUMORÜGYBEN KŐMÍVES SÁNDORRAL

Talán azzal a lexikoni adattal kezdeném, hogy „1919-ben előképzettség nélkül lépett a színészi pályára".

— Hát igen, de ez a „pályára lépés" inkább *kenyérügy* volt, mint a te általad remélt *humorügy*. Vöröskatona voltam, a kultuszminisztériumi állásomba vissza nem mehettem. Mit volt mit tennem? Jelentkeztem a Budafokon működő színháznál. Az igazgató végigmért, majd a kezembe nyomott néhány papírlapot: „Ez a szerepe." Értetlenül néztem rá, de ő csak intett, hogy menjek a színpadra. A híres Trilbyt próbálták, s szerencsémre Geckóra, a cigányra nem volt színészük. (A főszerepet, Svengalit, a hipnotizőrt, a kiváló Fenyvesi Emil játszotta.) Aznap este már a közönség előtt léptem fel.

— Azóta eltelt több, mint fél évszázad, és te bebizonyítottad, hogy akadémiai végzettség nélkül...

— Ez így nem pontos! Én végeztem Akadémiát, csak nem a Színművészetit, hanem a Kereskedelmit. Hogyan jutott eszembe a színészet? Családi hagyomány volt nálunk. Igen, nekem már a dédapám is színész volt. Igaz, ő még „jó útra" tért, letelepedett Bodajkon, és kántortanító lett. A fia, az én anyai nagyapám, azonban visszatért a komédiások közé, s nemsokára híres színigazgató lett. Ennek a Kőmíves Imrének nagyváradi társulatában játszott — többek között — Petőfi Zoltán és Blaha Lujza. Kőmíves Imre azonkívül költő és zeneszerző volt. Ő írta a „nemzet csalogányának" azt a dalt, hogy „Lekaszálták már a rétet..." Kiváló színész is volt — annyira, hogy a Nemzeti Színház intendánsa meghívta. Nagy negyvennyolcas volt az öreg, nem csoda hát, hogy a versben írt visszautasításának ez a „poénje":

„A Nemzetinek csak az
lehet a tagja,
Kinek Budapesttől Bécsig
ér a frakkja."

— Így már értem a múltadat. Az is családi hagyomány volt, hogy két évtizeden át jártad az országot.

— Az inkább annak a „régi szép időknek" a hagyománya volt. Mozgó főiskola. Az egyik nap Tatán III. Richardot játszottam, a másik nap Biatorbágyon a Mágnás Miskát táncoltam, s énekeltem. Közben természetesen rengeteg *humoros* dolog történt. Egyszer — például — Simontornyán nem tudtunk deszkát szerezni, amiből színpadot ácsolhattunk volna. Az utolsó pillanatban ajánlotta föl egy derék iparos a műhelye padlóját. Pénzt nem kért érte, csupán azt, hogy vasárnap ne tartsunk előadást, mert akkor lesz a fiának a keresztelője, márpedig ő minden előadást végig akar nézni.

— Biztosan, valami kedvére való darabot játszottatok.

— Ó, igen. Délután a *Feketeszárú cseresznyét*, este *Az ember tragédiáját*. Az előbbi operettben történt az a híres bakisorozat, amit máig is emleget a *szakma*. Azt mondja az egyik szereplő: „Öreg vagyok már, kikezdett a kúz (csúz), meg a csöszvény (köszvény)." Két normál szöveg után, kezét mellére téve így szólt egy másik: „Én ezt a saját fülemmel láttam." A harmadik kolléga megőrizve komolyságát hozzám lépett, és szólt: „Köszönjük a kölcsön ajtót (*autót* helyett)". Én — már akkor is régi róka — tudtam, hogy az ilyen kollektív színpadi görcsöt csak valami radikális lépéssel lehet feloldani. Így válaszoltam hát: „Nagyon szívesen, de küldjétek már vissza azt az ajtót, mert olyan huzat van, hogy nem lehet kibírni". Erre kapcsolt a nézőtér, és kitört a nevetés. Mi megkönnyebbülten velük nevettünk.

— Gyakran kellett rögtönöznöd?

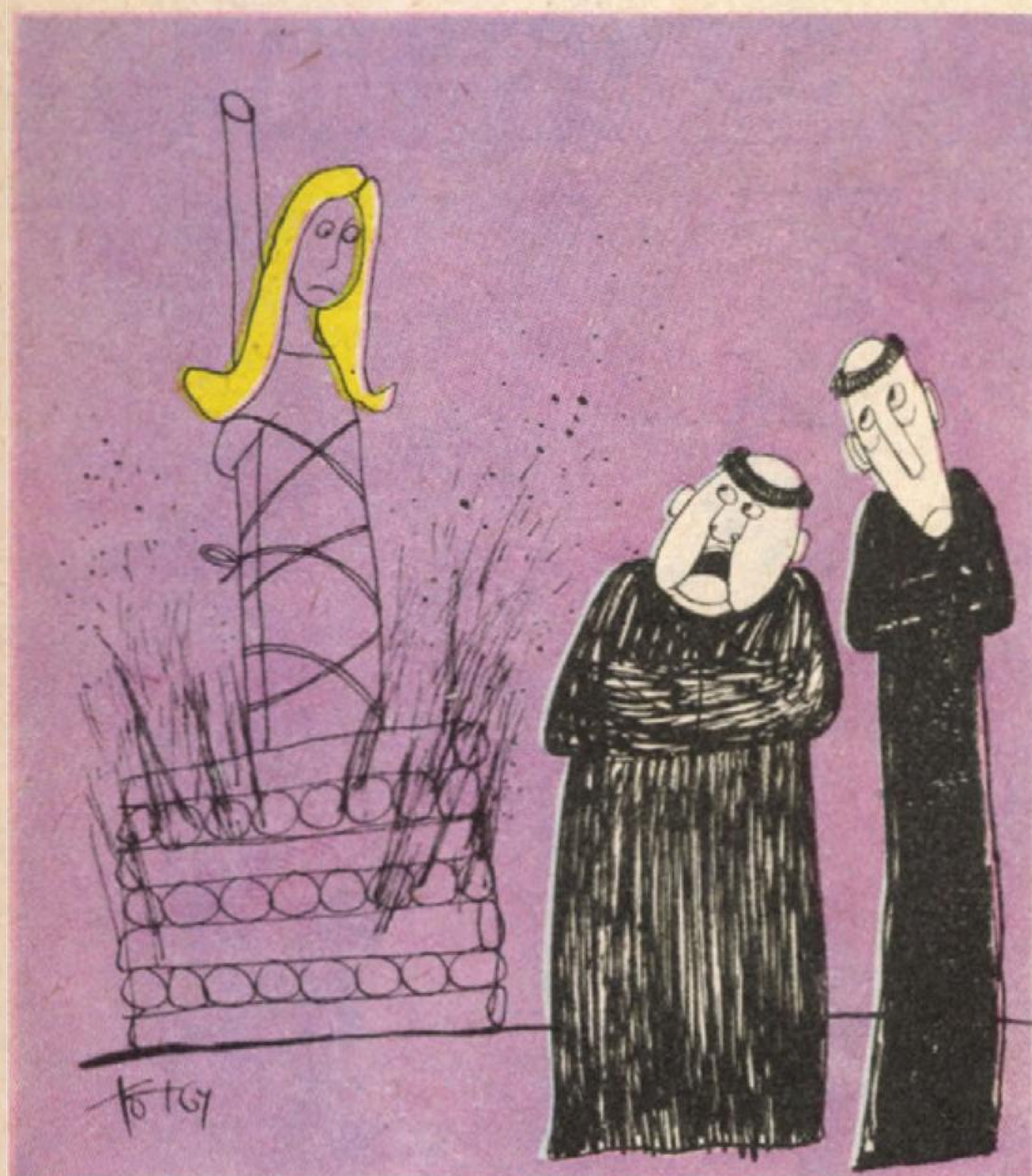
— A dalitársulatok az operetteket kétharmad részt „egyéni" szöveggel játszották. Az energiát inkább a komoly darabok tanulására tartogattuk.

— A te fiad is folytatja a családi hagyományt, tehát te közvetlenből tudod, hogy a mai fiatal színészek mennyiben mások, mint ti sokat próbált öregek.

— A mai fiatal színészek olyanok, mint a többi mai fiatalok. A múltkor is a Rádió folyosóján ott ültünk egymással szemközt. Az egyik oldalon hatvanon felettiek, a másik oldalon harmincon alattiak. Kortársaim alaposan beolvastak a fiataloknak: Nem élik át, nem tudják a szövegüket, állandóan fáradtak, mert vagy a pénzt hajszolják, vagy a pénzt költik. Zengett a kórusunk, mindenki mondott a gyerekeknek valami „nyájasat és szépet", végül én is szót kértem, hogy mint korelnök, lezárjam a vitát. Fölálltam, és így förmedtem rájuk: „Én is a föld alá süllyedek szégyenemben, ha eszembe jut, hogy annak idején mi... mi is épp ilyenek voltunk."

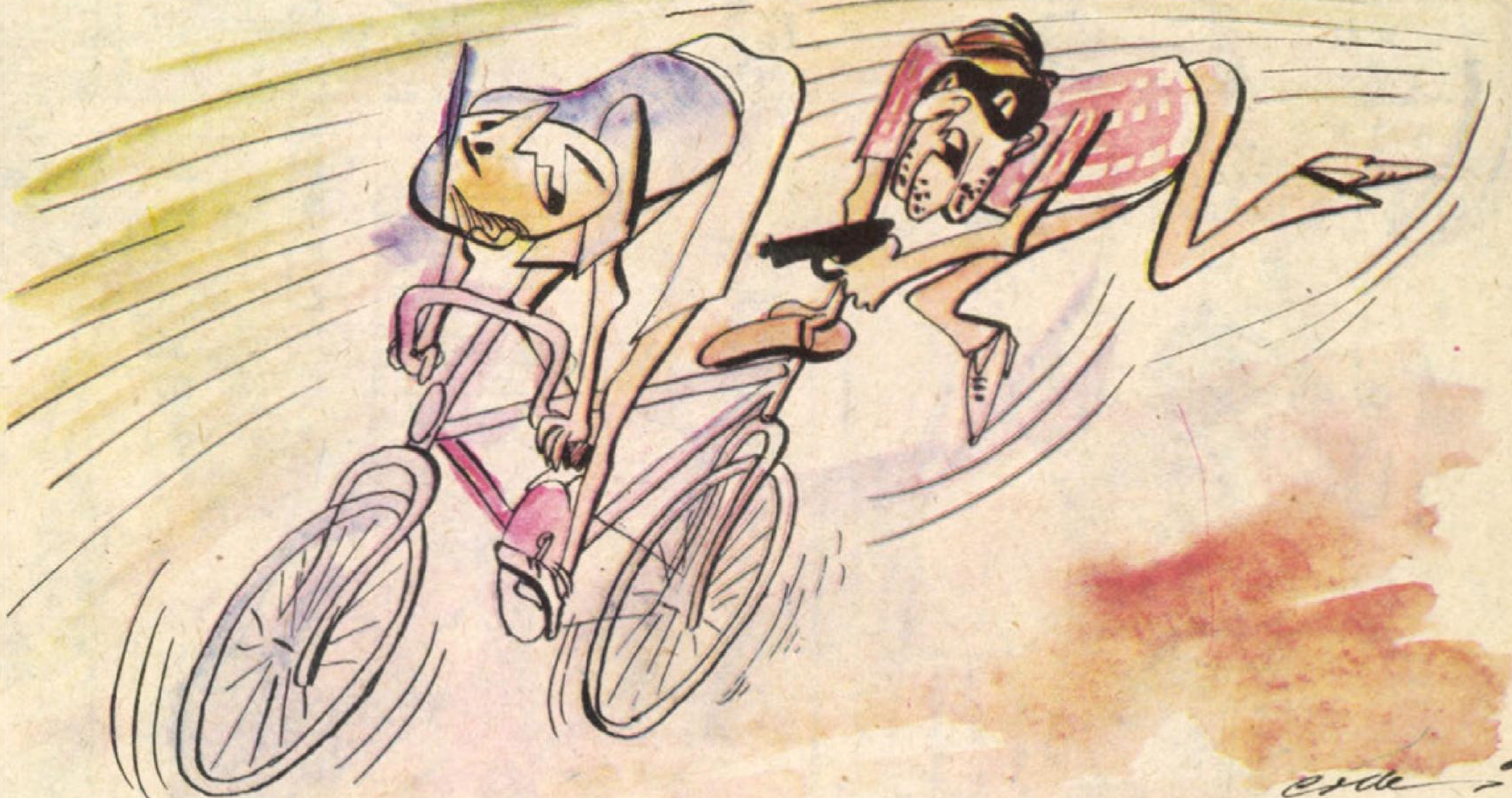
Sólyom László

SAJNÁLKOZÁS

– Szegény Johanna, hányszor mondtam, hogy rossz vége lesz, ha nő létedre vezető akarsz lenni!

MEGLEPETÉS A TOUR DE FRANCE-ON

– Valahová küllföldre!

GOMBÓC

Ez itt egy igaz történet, mert lassan ott tartunk már, hogy kitalálni is csak igaz történeteket érdemes és ez ellen ágálni az együgyűség súlyos bizonyítéka lenne.

Tehát ronda, verőfényes reggel volt, őszi reggel, amikor a nap még egyszer felpumpálja magát és harsányan kineveti az embereket, hogy munkába kell menniök, amíg ő vidáman hancúrozhat a jó levegőn.

— Anyuskám — mondta a férj távozóban —, csinálhatnál még egyszer szilvásgombócot. Jó sok prézlivel, érted?

Köpcös, fekete emberke volt a férj, vízkék szemében makacs szénanáthával, amelyet azonban felelősséggel viselt.

— Rendben van, fiacskám — mondta az asszonyka. — Délután átlépek a mamához, szedek egy kosárral. Cukor sem igen kell bele, mert az őszi szilva az olyan, hogy minél fonnyadtabb, annál édesebb.

Ezt vigasztalásnak szánta, de egyébként is vidor és költői személy volt az asszonyka, a lelke egy sárgarigó és a szíve egy vándorcigány.

A délután csendjét két gyors telefoncsengő verte fel eszelős kurjantásokkal. Először a férj jelentkezett, hogy egy előre nem látott és így merőben idétlen értekezlet pottyant a műsorba, minélfogva estéli tizenegy előtt semmiképpen sem várható, a szilvásgombócra azonban annál is inkább számít.

Másodszor egy régi ismerős állt a drót túlsó végére. Rövid látogatásra érkezett a távoli Skandináviából, de korlátozott idejének egy részét örömest fordítaná bizonyos ifjonti emlékek közös felidézésére.

Az asszonyka repült s ez vidor és költői alkatából fakadt, mert a lelke egy sárgarigó volt, a szíve pedig — mint már bátorkodtunk említeni — egy vándorcigány. De ettől eltekintve is tudván tudta, hogy példásan magas cukorfoka ellenére sem a töppedt őszi szilva a legédesebb dolog a világon, bár ez megítélés kérdése.

A régi ismerős vörhenyes skandináv szakállt viselt, amely odasült prézliként tapadt kétoldalt az arcára. Ez azonban semmi módon nem akadályozta az ifjonti emlékek felidézésében, mert a hűvös észak jól konzerválja a maga vikingjeit.

A mama szilvái mindenesetre maximális módon érintetlenek maradtak.

Útban hazafelé az asszonyka betért az éjjelnappaliba. Mert állhatatossága talán csekély mértékben elmaradt Orleansi Jankáé mögött, lojalitása viszont az öreg Vak Botytyánéval vetekedett. És repkedő szíve mélyén tudta a boldogság szelíd titkát: minden férfinak azt kell nyújtani, amiért a legmohóbban epedezik. Csekély áldozat tehát, ha ezt a szelíd boldogságot egy doboz mélyhűtött és félkész gombóc árán a családi tűzhely tövébe lehet csempészni.

Aztán vizet tett fel egy fazékban s fakanállal tunkolta a serpenyőben piruló prézlit, amelynek színe egy pillanatra holmi skandináv szakállakra emlékeztette, mert a hasonlatoknak megvan az a felbecsülhetetlen előnye, hogy adott esetben megfordíthatók. Mire a fekete és köpcös emberke meghozta az étvágyát az értekezletről, tizenkét pufók gombóc vigyorgott a vájlingban, mint egy molett és derűs görlcsapat.

— Te már ettél, anyuskám? — kérdezte a férj földöntúli gyönyörök előérzetében csemcsegve.

— Hatot bevágtam — bólintott az asszonyka, az igazságot bizonyos költői szabadossággal kezelve. — Csak nem képzelted, hogy éjfélig éhezem miattad, csúnya fiú?!

— És? És?

— Valami remek volt. Tudod, ezek a késői szilvák olyanok, mintha a természet összeszedné magát és valahogy még egy porció nyarat beléjük pofozna.

A férj egy győzedelmes Casanova mozdulatával döfte villáját a legkövérebb gombócba. Aztán egymásra meredtek, miközben a konyhán a némaság mélyhűtött angyalai suhantak át.

Barackosgombóc volt.

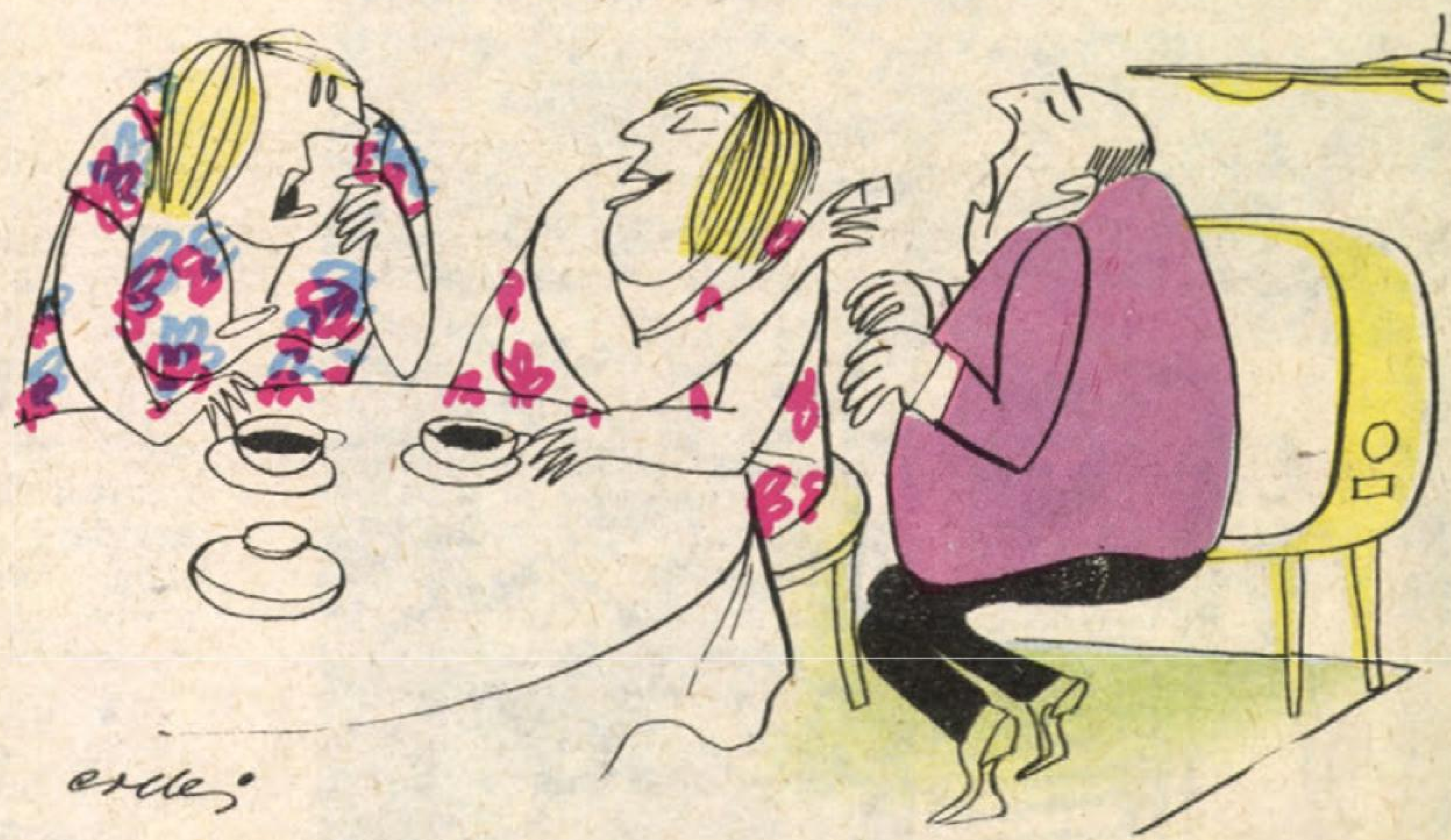
Peterdi Pál

IDEGENFORGALMI IDÉNY

– Önök azt hirdették, hogy az üzletükben nyolc nyelven beszélnek.
– Igen, de nem mi, hanem a vevők.

ÚJ EBTARTÁSI RENDELET

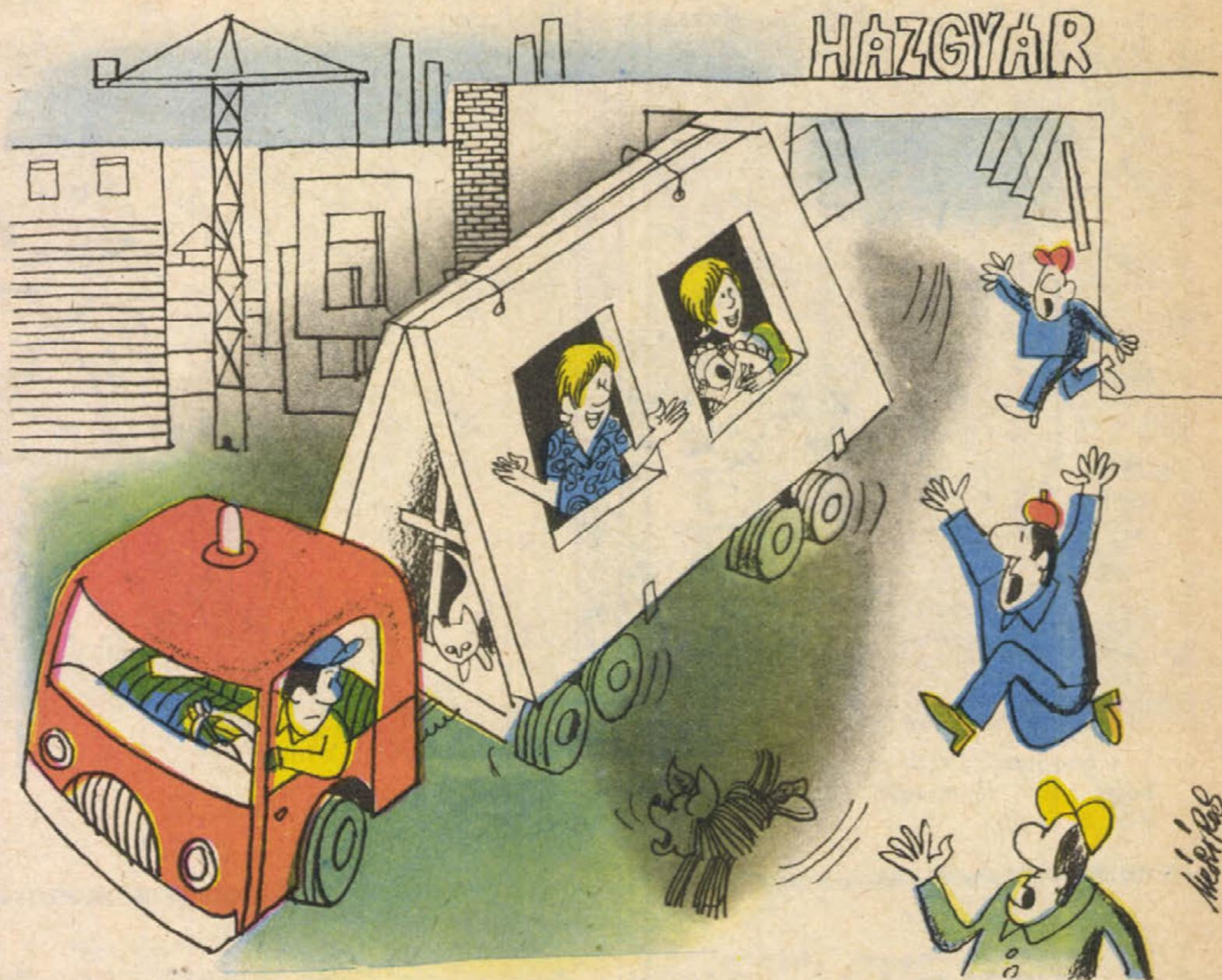
– Tudod, szívem, kutyust nem tarthatok a szomszédok miatt...

SZIGORÚ APA AZ ITALBOLTBAN

– Ülj rendesen! Nem szégyelled magad?!

ABSZOLÚT FIATAL HÁZASPÁR

– Nem tudunk tovább várni!

KERETGAZDÁLKODÁS

– Ha már az udvaron hagyják ezt a drága gépet, legalább takarják le ponyvával!

– Arra már nem volt keretünk...

KÉT BOLDOG HÁZASSÁG

A londoni „Daily Mirror” két érdekes házasságkötésről számol be. A mai rohanó, változó időkben, a tömeges válások korában, amikor a házasság intézménye is reccseg-ropog, a hagyományokhoz hű emberek bizonyára megnyugodva olvasnak olyan házasságokról, amelyekben a házasfelek nem veszekednek, nincs köztük nézeteltérés, nem mennek egymás idegeire, nem unják meg egymást stb. A hír egyszerű: Leicesterben John McVicar feleségül vette Shirley Wilshire kisasszonyt, Londonban pedig Arthur Saunders kötött házasságot Susan Binneyvel. A folytatás már kevésbé egyszerű: a házasságkötések után mindkét ifjú férjet visszakísérték a börtönbe. McVicar úr ugyanis, aki egy időben Nagy-Britannia „Első számú Közellensége” volt, 26 évi szabadságvesztés címén bentlakója a Leicester-i börtönnek, s ha jól viseli magát, 1986-ban már kiszabadul. Saunders, a bankrabló két évet már letöltött 15 éves büntetéséből.

Úgy látszik, mind a kettő megunta a legényéletet.

BAJNOKI REMÉNYEK

Fél évvel ezelőtt nagy izgalmat keltett sportszakosztályunkban az a hír, hogy az olimpiai futószámok közé ezúttal felveszik az ámokfutást is: egy rövid- és egy középtávfutó ámokfutás szerepel majd az olimpia atlétikai versenyein.

A hír nem véletlenül hozta izgalomba sportkörünket: vállalatunk, az ADAKTA R. T. ugyanis két ismert ámokfutóval is rendelkezett, s mindkettő klasszis volt a maga posztján. Gőzrágó Előd, osztályvezető, főleg rövidtávon ámokfutott, a hivatal folyosóin, a szobákból ki-be; dr. Akkád Osztyák pedig, vállalatunk főmérnöke, legutóbb nyolc percen belül futott, lila fejjel és egy másfél kilós dossziéval a minisztériumig, amely pontosan három kilométer távolságra van dr. Akkád szobájától.

Gőzrágó legjobb edzőpartnere Kovakövi Lajos gyártáselőkészítő volt, Gőzrágó beosztottja és jobb keze. Gőzrágó általában: „Hol van Kovakövi?!” — kiáltással rajtol a székéből, tízpercenként, átrohanva a szobákon. Legutóbb két falat is döntött, de az ámokfutásban ezért nem jár hibapont. Gyorsaságát telefoncsengéssel még fokozni lehet, több telefon egyidejű csengésére az útjába kerülő berendezési tárgyakat egyszerűen elsodorja.

Az ámokfutás szabályai szerint az időeredményt úgy állapítják meg, hogy a sebességet a célban lemért vérnyomással szorozzák. Az osztályvezető vérnyomását egy név említésével lehetett fokozni, Sebőkkel, aki ugyancsak Gőzrágó beosztottja volt. A Sebők név hallatára Gőzrágó vérnyomása reflexszerűen, húsz-huszonöt higanymilliméterrel emelkedett. A vállalat dolgozóiból alakult szurkolótábor: „Kovakövi! Sebők! Kovakövi! Sebők!” — kiáltásaira Gőzrágó legutóbbi időeredménye 1012 pont volt. (4,6 másodperc, plusz 220 vérnyomás.)

Táv: két keresztfolyosó, öt szobával. Ennél jobb eredményt az idén mindössze egyetlen ámokfutó, egy bostoni banktisztviselő ért el, arra a kiáltásra, hogy zuhan a részvények árfolyama.

A középtávú ámokfutásban, dr. Akkád Osztyák indulása elé még nagyobb reményekkel nézhetünk, ezen a távon még senki sem ért el jobb eredményt nála. Az ő robbanékonysága és ingerlékenysége egyenesen fantasztikusnak mondható. Akkád alapozását Herminai Stefánia, a főmérnök titkárnője végezte, ő jelentette dr. Akkádnak azokat az utasításokat, amelyeket a remekbe szabott ámokfutások követtek. Elég volt Stefániának belépnie dr. Akkád szobájába, hogy a főmérnök idegei pattanásig feszüljenek, s aztán vágtára kényszerítsék.

Akkád Osztyák hallatlan fizikai teljesítményekre volt képes minden olyan kérelemtől, amely a felsőbb hatóságtól érkezett, s melyet feleslegesnek vagy formainak érzett. Rajtjai elsősorban a „Kimutatás!” és a „Statisztika!” szavak elhangzására sikerültek a leggyorsabban: helyből, székében ülve, képes volt átvinni a 2,15 méteres magasságot, s legutóbb, egy termódosítás hírére, a titkárságon hangrobbanás állt be, mert dr. Akkád kezdősebessége elérte a hang sebességét. Az utasítások nem egyszer érték a főmérnököt éppen szalonnázás közben, ilyenkor késsel a szájában futott a minisztériumig, ez a teljesítmény 300 plusz pontot ér az ámokfutásban.

Az alapozó edzések után most a csúcsformába lendülés időszaka és feladata következik. S hogy ez bekövetkezik, erre minden reményünk megvan. Kovakövi ugyanis sokat van házon kívül, Sebők legutóbb Gőzrágó orra előtt aludt két íróasztalt összetolva a legnagyobb munkaidőben, dr. Akkád Osztyák pedig egy új, ambíciózus felettest kapott a minisztériumban.

Somogyi Pál

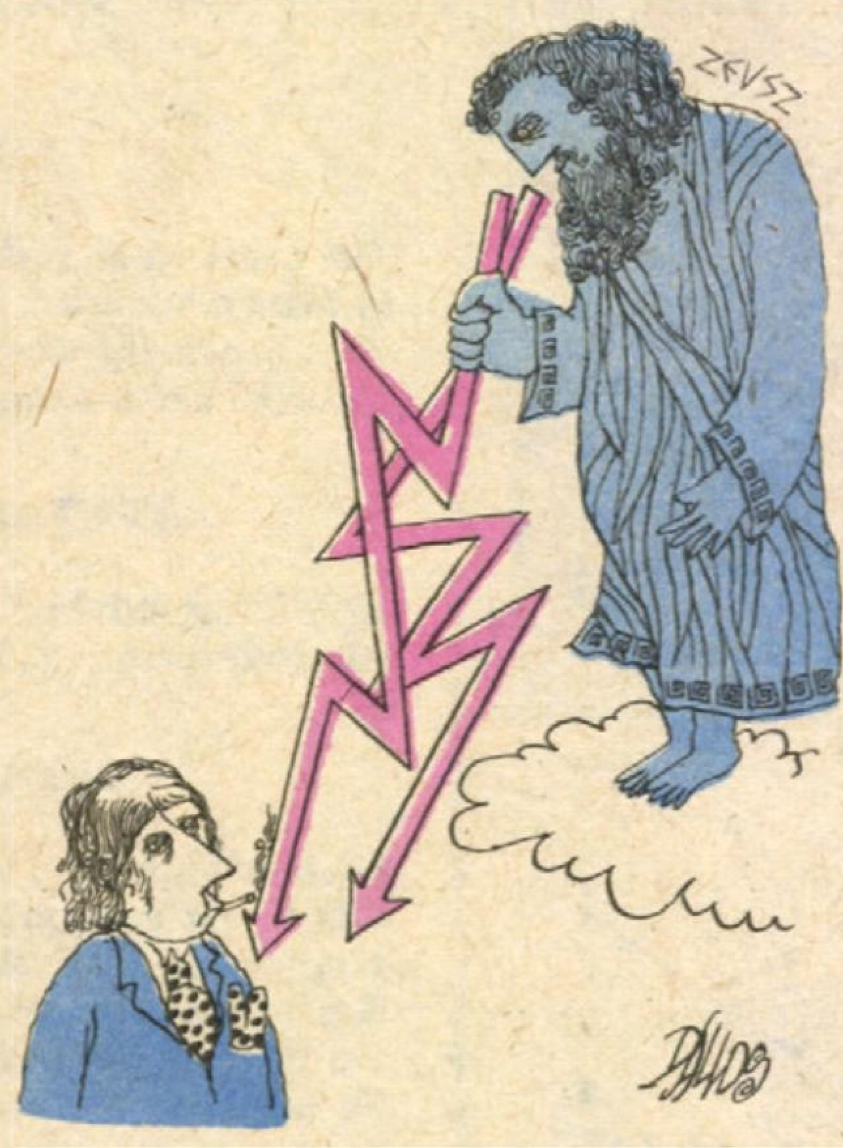
MEGKÉRDEZTÜK RAJZOLÓINKAT:
Ki a kedvencük a mitológiából?

Fülöp György:

– Sziszifusz, mert tisztességesen végigdolgozta a munkanapot.

Dallos Jenő:

– Zeusz. Sohasem hordott öngyújtót.

Endrődi István:

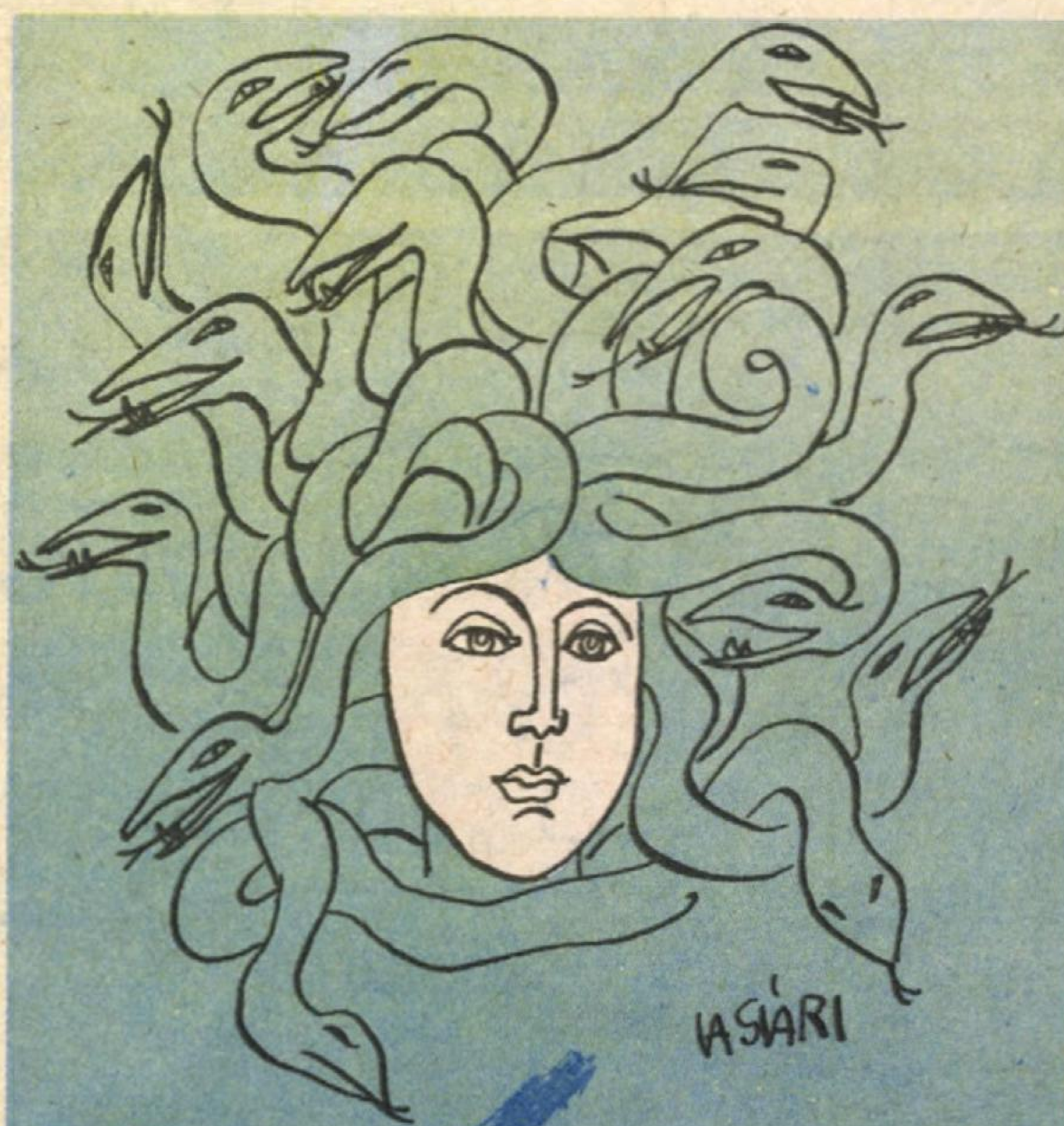
– Heraklész, aki esetleg még a pesti utcát is ki tudná takarítani!

Balázs-Piri Balázs:

– Atlasz. Én a helyében már rég odacsaptam volna!

Vasvári Anna:

– A Gorgó, mert nem kellett fodrászhoz járnia...

Várnai György:

– Prométheusz. Ha ő nem lopja el a tüzet az emberek számára, nem tudnék rágyújtani.

Takács Imre:

– Hermész, mert tudott inkognitóban utazni!

Sajdik Ferenc:

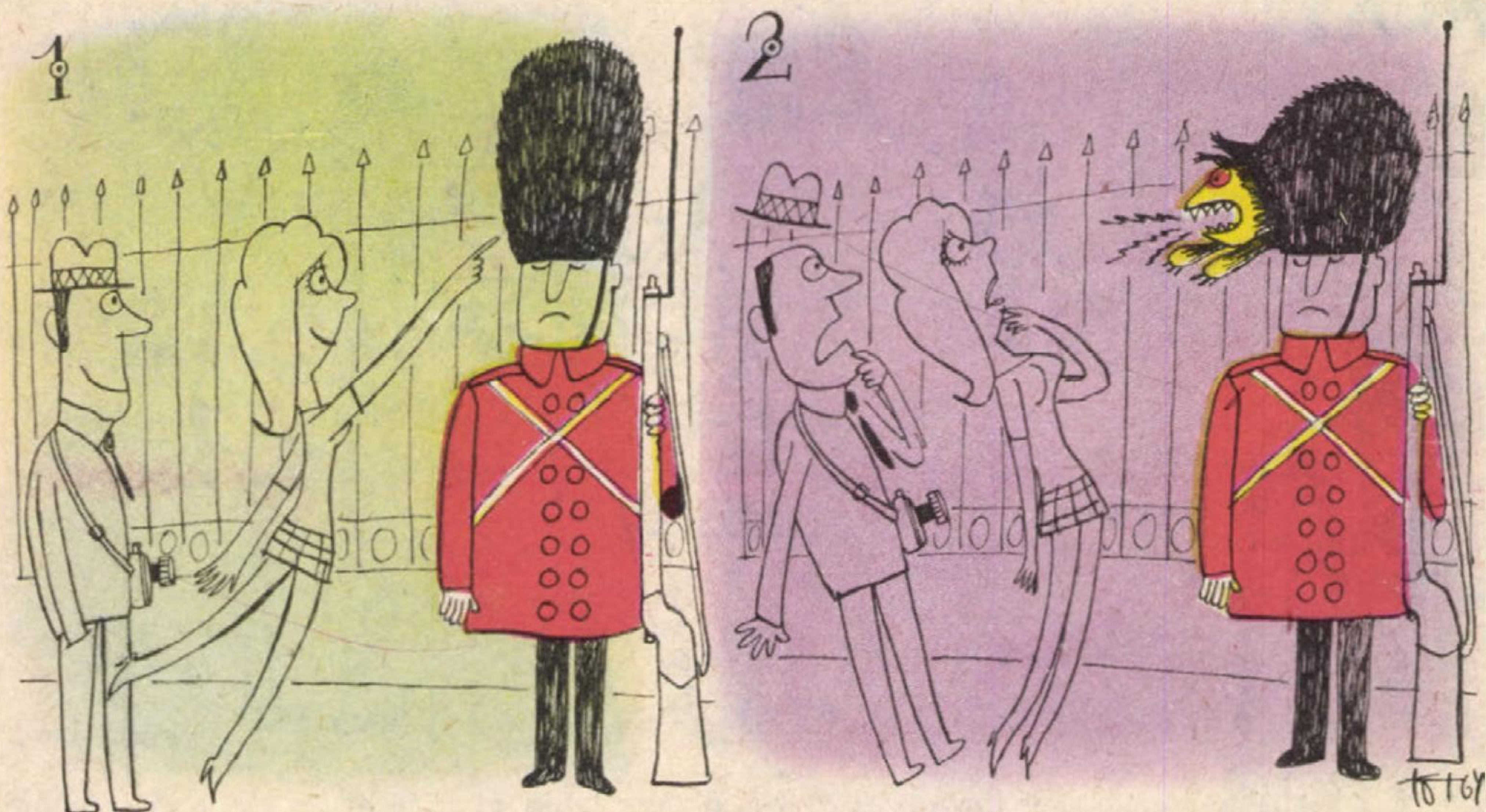
– Nem nehéz kitalálni!

Barát József:

– Ikarusz. Tudott repülni.

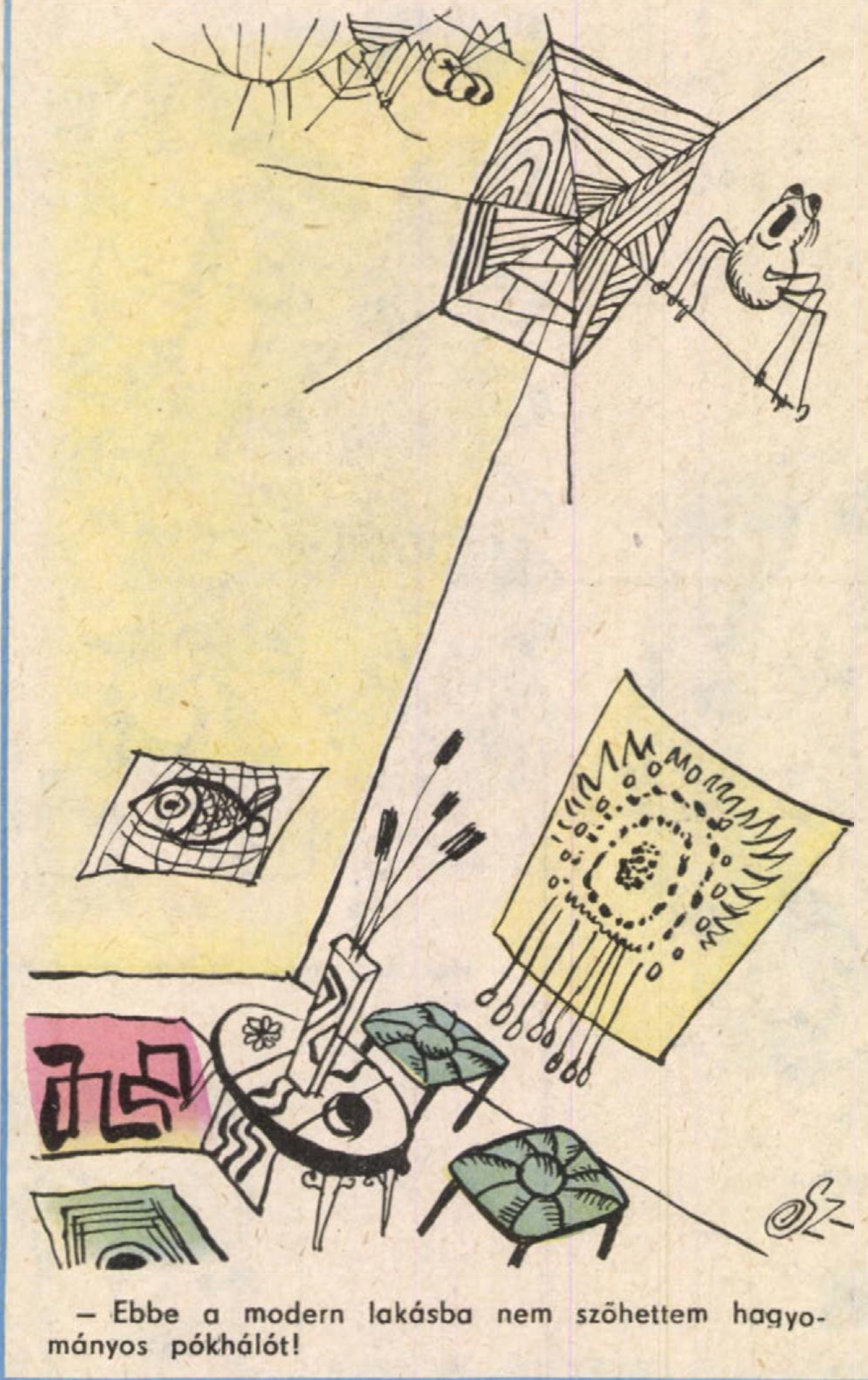
LONDONI TURISTAKALAND

HŐSÉGBEN

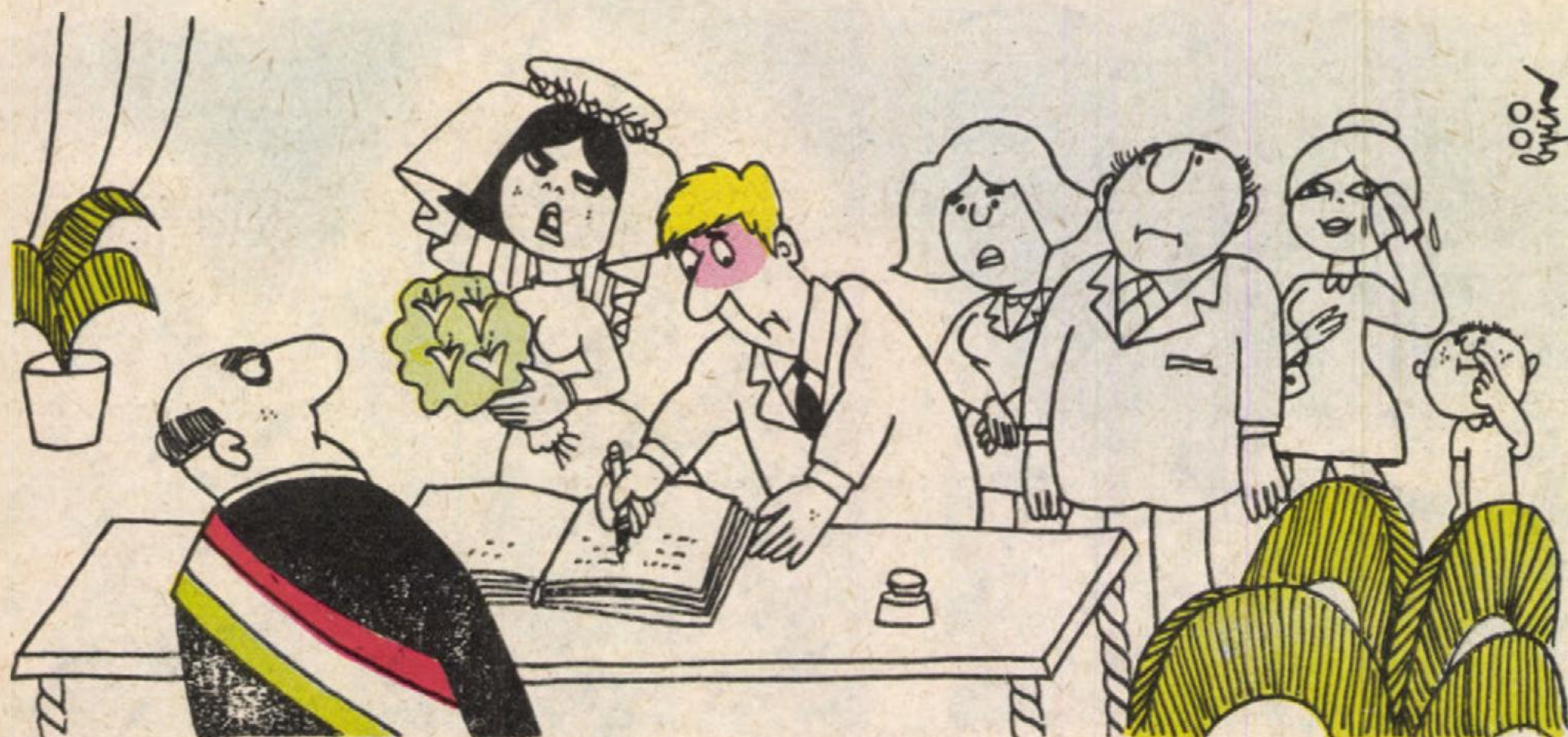

MŰVÉSZ A MENNYEZETEN

– Ebbe a modern lakásba nem szőhettem hagyományos pókhálót!

KEZDŐDIK . . .

– Nem tudsz vigyázni, Kálmán? Tintafoltos lett a szép új inged . . .

ÚTI RÍMEK

HA A VILÁG ÉRDEKEL,
JÓ EGY RÍMES-BÉDEKER

INDULÁS

Ha most nem indulunk Itáliába,
Akkor a vonatunk itt áll hiába;
Az ember ily utat el ne halasszon,
Az első cél mi más lenne? Olaszhon!

ÁTUTAZÁS BÉCSEN

Egy bécsi bárban rendszerint
Megbámulom a Tänzerint.

HATÁRÁTLÉPÉS

Határváros Tarvisio,
Ott kínoz egy bal-vízió,
Hogy nem jó az útlevelem,
S a vámos kirúg: Le velem!
De nem rossz — így szerencsére
El is jutok Velencébe.

RÓMA

„Édes lányom, Katikám, ma
Elmegyünk a Vatikánba."

FIRENZE

Már legalább kilenc éve
Vágyakozom Firenzébe.

ANGLIA

Mindig csak egy gondom van:
Hová menjek Londonban?

SPANYOL PARTOK FELÉ

Barcelonába jutok ma talán;
Várja hajómat a sok katalán.

INNEN A FŐVÁROSBA

— Hová megyünk mostan? — Madridba.
— Állatkertjében a vad ritka.

DÉL-AMERIKÁBÓL EGYIPTOMBA

Guatemala. Izabalban
Egy szép öltönyt kiszabattam;
Felöltöztem e ruhámba,
S elutaztam Heluánba.

GÖRÖGORSZÁG

Szép szoros a korinthoszi;
Fotózz, amikor int Oszi.

JAPÁN ÉS AUSZTRÁLIA

Gyárváros Oszaka,
Nincs bizony jó szaga.
Zajos hely Sidney,
Szokták is szidni.

MÁR A SZOMSZÉDBAN

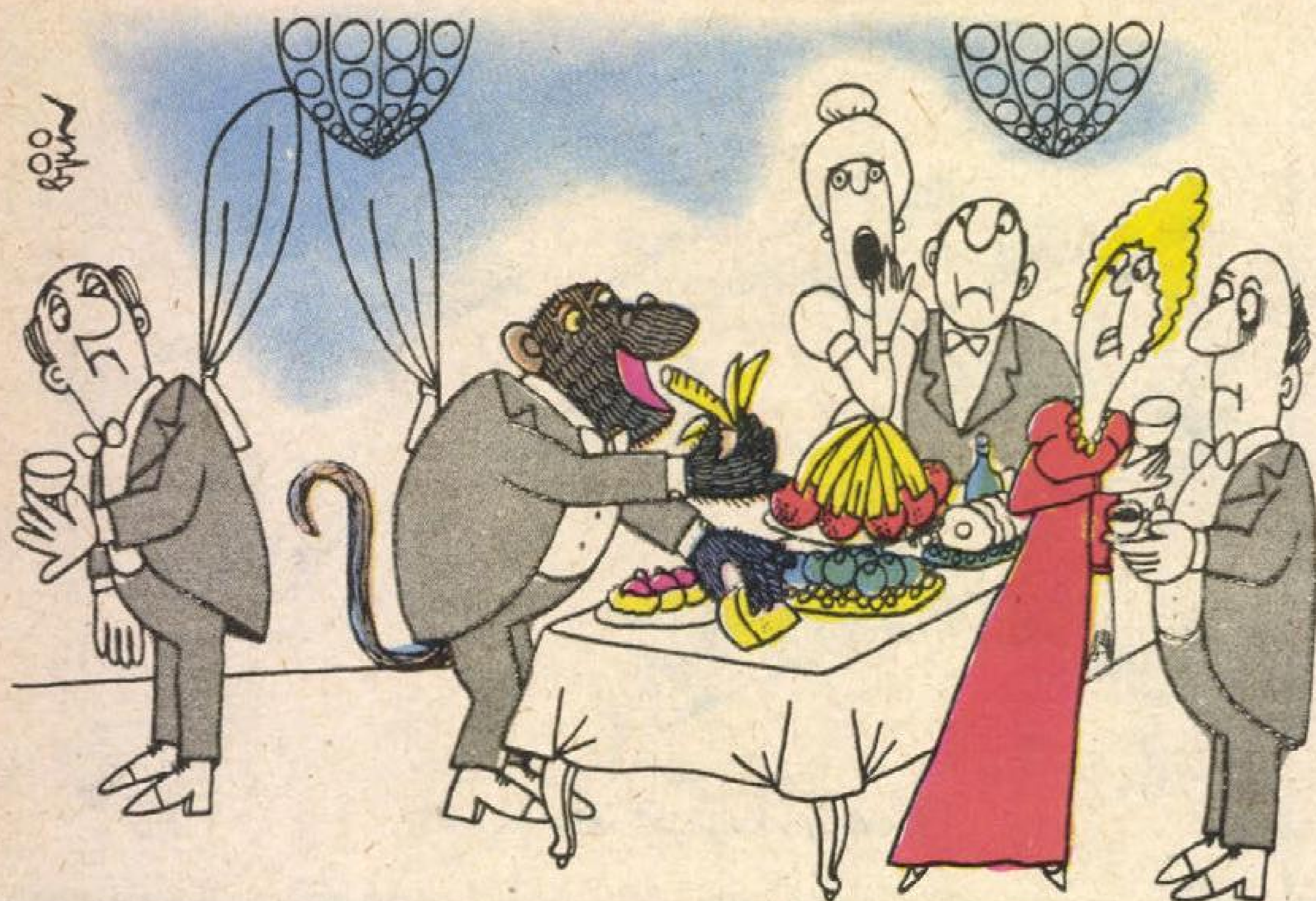
Külföldön az étel drága,
De van egy kivétel: Prága.
Este tízkor csuk a resti,
Nem a pesti, bukaresti.

HAZAÉRKEZÉS

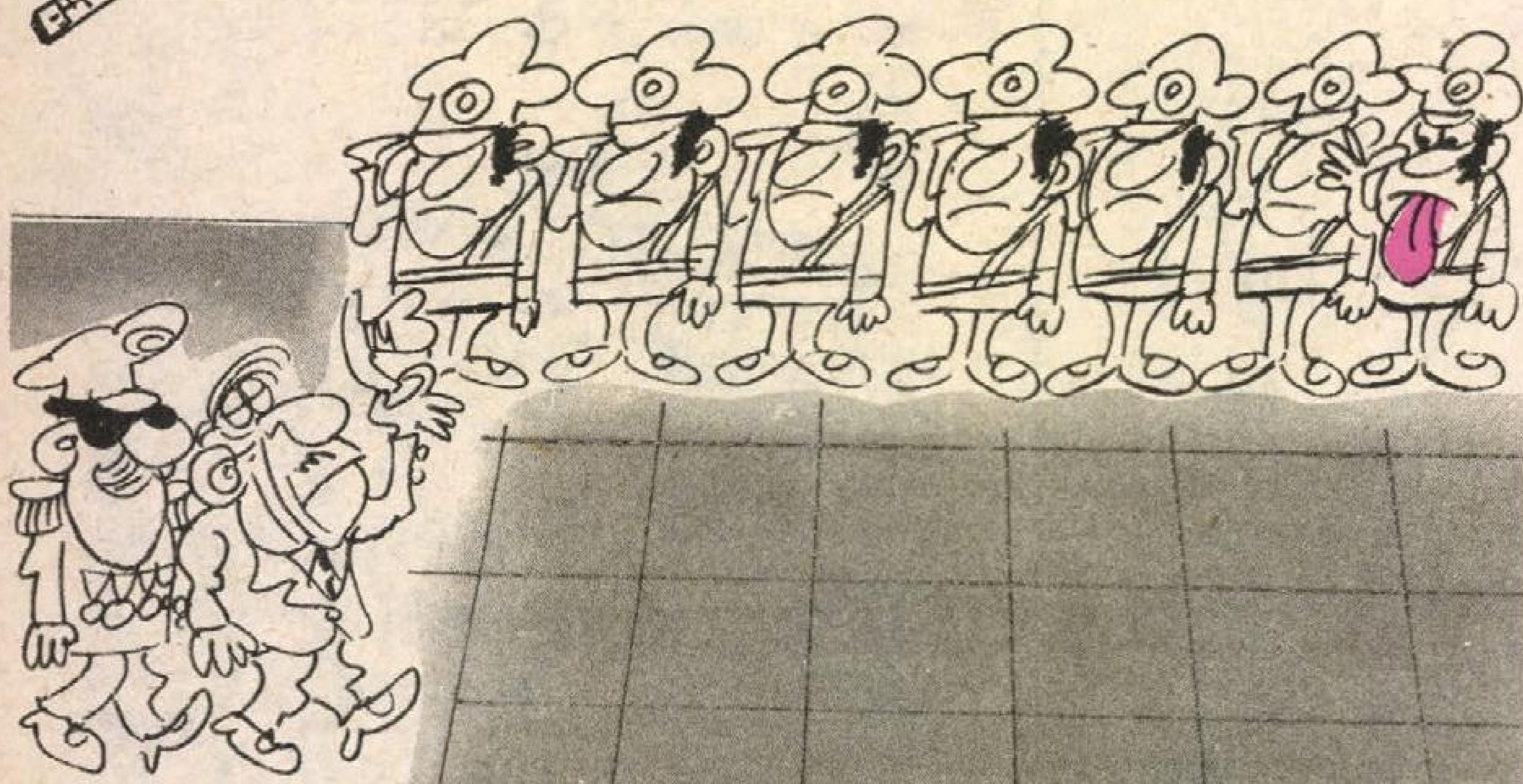
Vonatunk befut az este
Budapestre.

E. J.

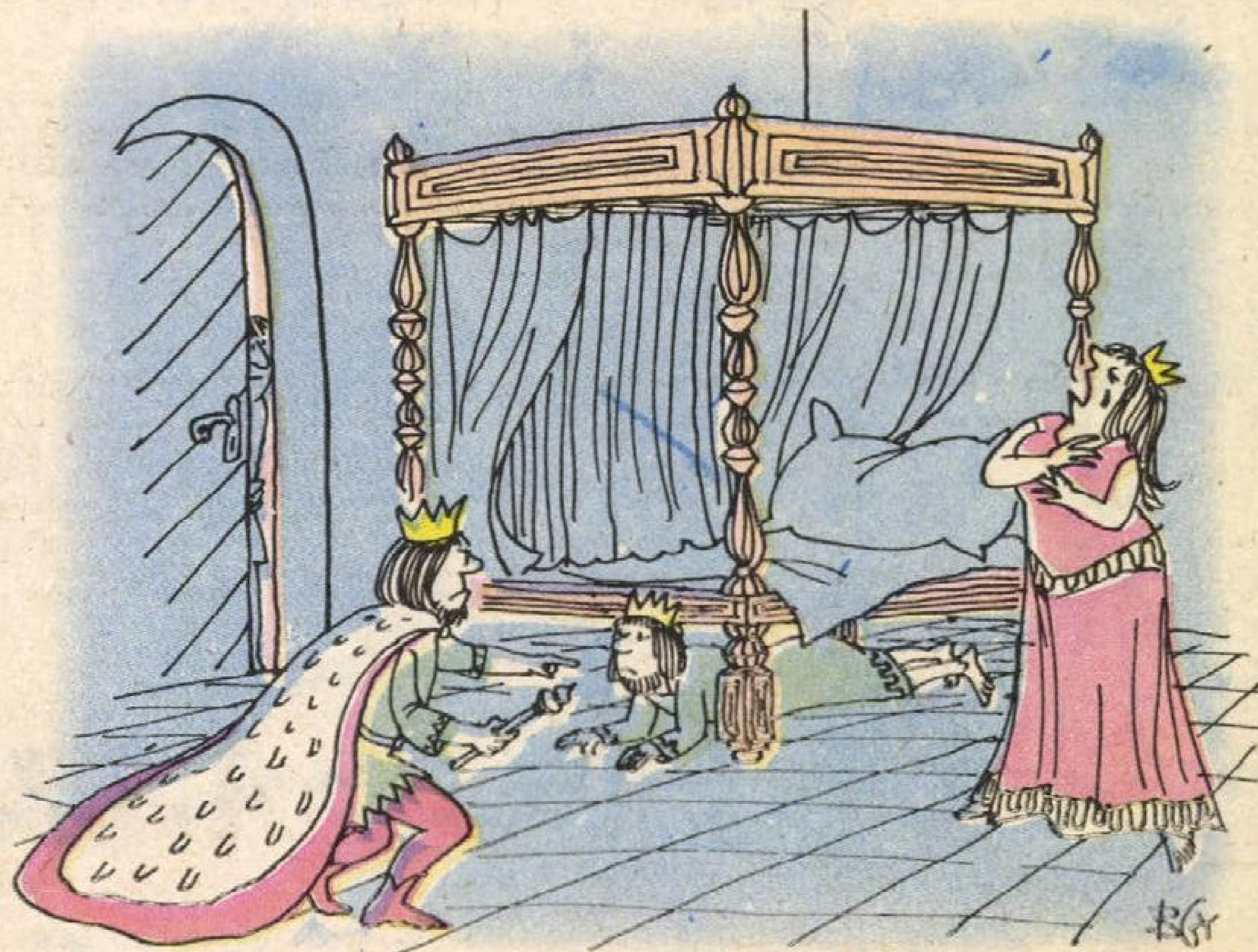
BOTRÁNY

BALÁZS-PIRI,
SAJDIK,
FÜLÖP,
DALLOS,
TÓT,
VÁRNAI,
BRENNER

KÉPES FRANCIA TÖRTÉNELEM

JEAN EFFEL, francia grafikusművész, a karikatúra-rajzolás egyik legkiválóbb, ismert mestere. Nemzetközi népszerűségét elsősorban „A világ teremtése" és az „Ádám és Éva" összefoglaló címet viselő rajzsorozataival nyerte el. Emellett Effel a politikai tárgyu karikatúra-rajzolás hagyományainak egyik leghivatottabb követője. Rajzaiból szinte történelmi hitelességgel követhetjük nyomon az elmúlt három évtized francia történelmét és a világ nagypolitikai áramlatait, alakulását.

A „Gondolat" kiadásában (Dániel Anna fordítása) nemrégen magyar nyelven is megjelent a képes francia történelem. Ebből közöljük most az alábbi összeállítást.

1955

„Növényi kultúra" Algériában...

1936

– Nagyapó! Ugye az a kemény-fejű, akinek még a rendőr gumibotjától se törik be a feje?

1946

– Mondja, Helga, biztos, hogy nem rejtőzködnek itt nácik?

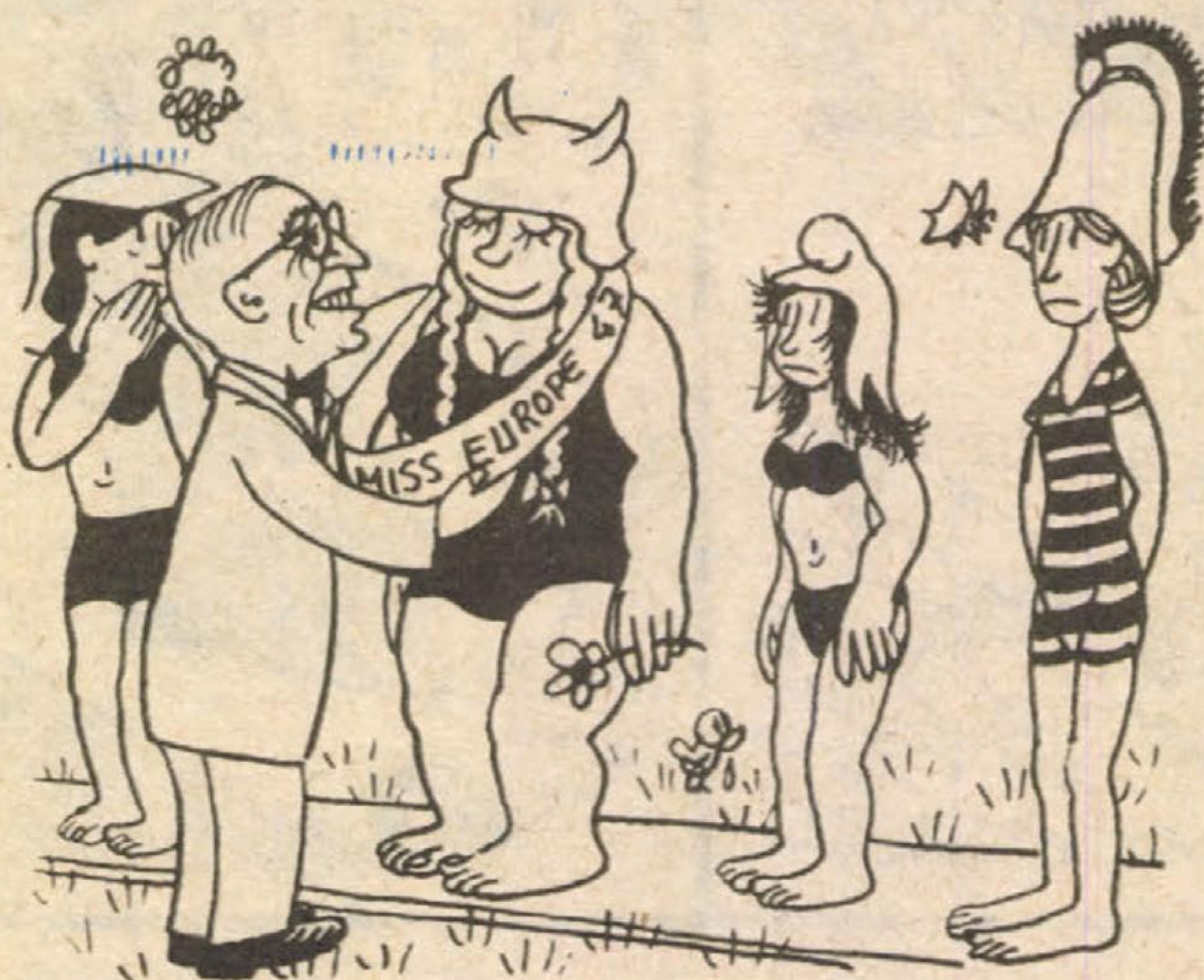
1958

TÜNTETŐ RENDŐRÖK A FRANCIA KÉPVISELŐHÁZ ELŐTT

Belügyminiszter: – Ha ez még egyszer előfordul, azonnal rendőrt hívok!

1947

AZ AMERIKAI SZÉPSÉG-IDEÁL

1964

BEMUTATKOZÁS

– Mao...
– Moa!
(vagyis magyarul: ÉN!)

1952

„...Franciaországot igen szoros kötelékek fűzik a nemzetközösség országaihoz..."

1968

POMPIDOU MESÉL

„– Piroska, mint ahogy a neve is mutatja, vörös volt – rárohant a farkasra és felfalta szegényt..."

TÜCSÖK és BOGÁR

Sőt, behajtani is tilos. Mellesleg: ki az, aki ennyire összekeveri a közlekedési táblákat?

(Budapesten, az Ifjúmunkas utcai ABC kisáruház falán észlelte Réger Endre)

Továbbra is szívesen fogadjuk, ha ezekhez hasonló tücsköt-bogarat beküldenek hozzánk olvasóink. A legmulatságosabbakat ezeken a hasábokon közszemlére tesszük, beküldőjüket pedig a szokásos módon honoráljuk.

Bakegér? Ez kedves!

(Nagyatádon fotózta Szabó Gyula, pécsi olvasónk)

Tisztázni kéne végre, hogy mi tilos. Dohányozni is, vagy csak elhagyni?!

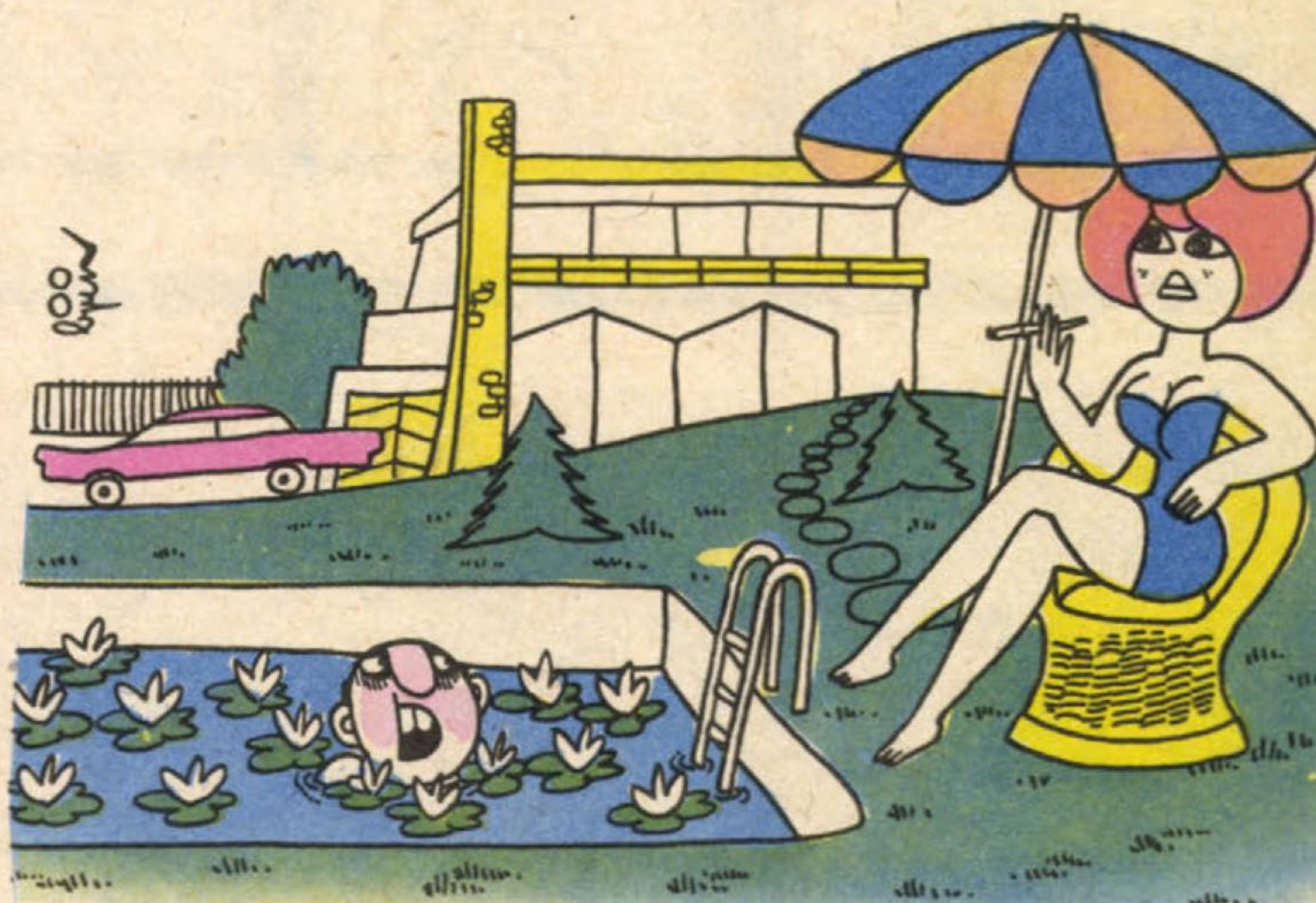
(A Dóm téren fotózta Barna József, szegedi olvasónk)

Ebből is látható. Debrecenben v á l l a t vetve küzdenek a kulturált vendéglátásért.

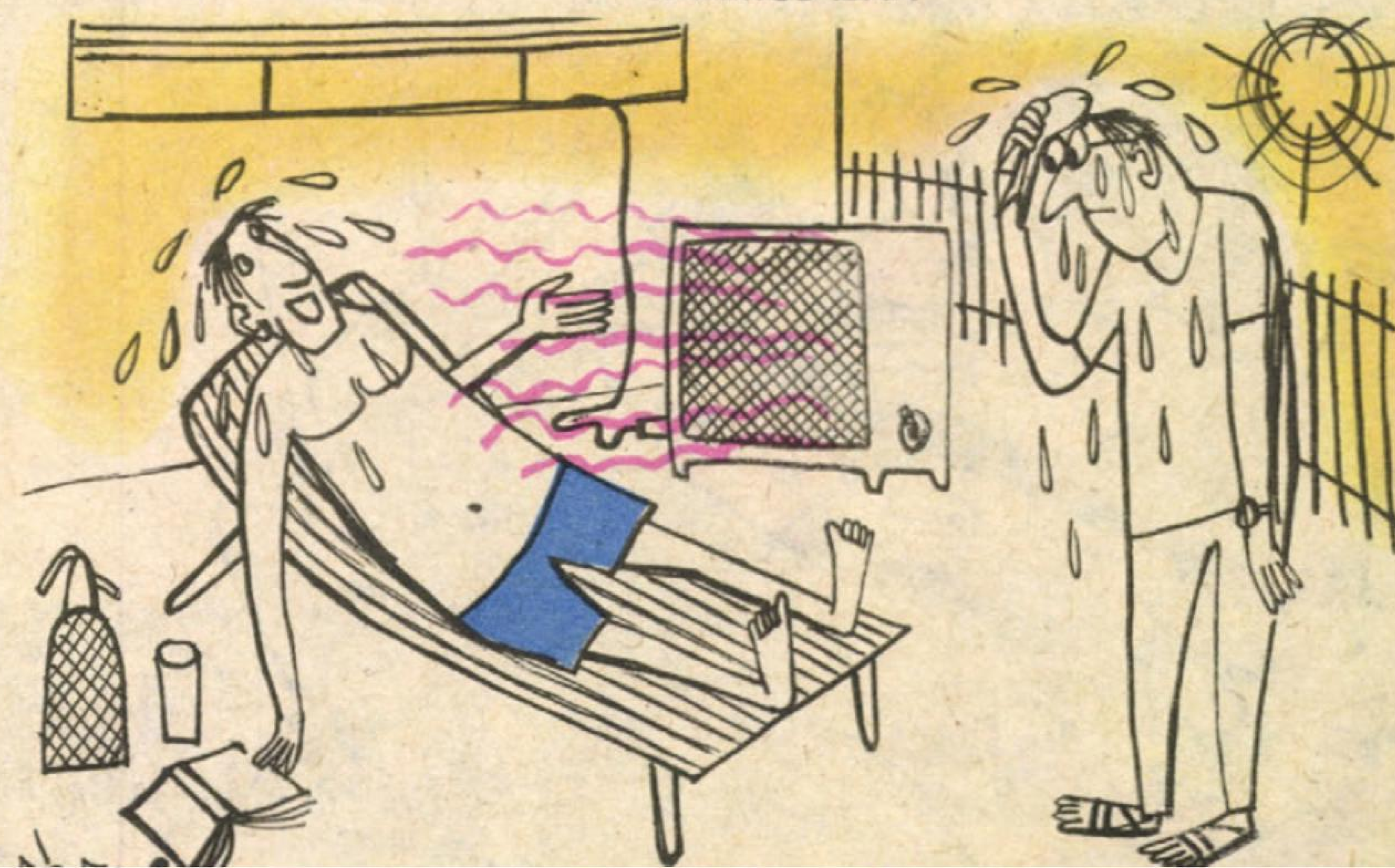
(Beküldte Kónya Ferencné, debreceni olvasónk)

SZNOBÉK

– Mondd, fiacskám, muszáj nekünk is vízililiomokat tartanunk az úszómedencében, csak azért, mert Schönbrunnban is ilyet láttál? . . .

KÁNIKULÁBAN

– Tudod, milyen isteni érzés lesz, ha majd ezt a hősugárzót kikapcsolom?

Képzőművészeti műhelytitkok

ALKOTÓI VÁLSÁG

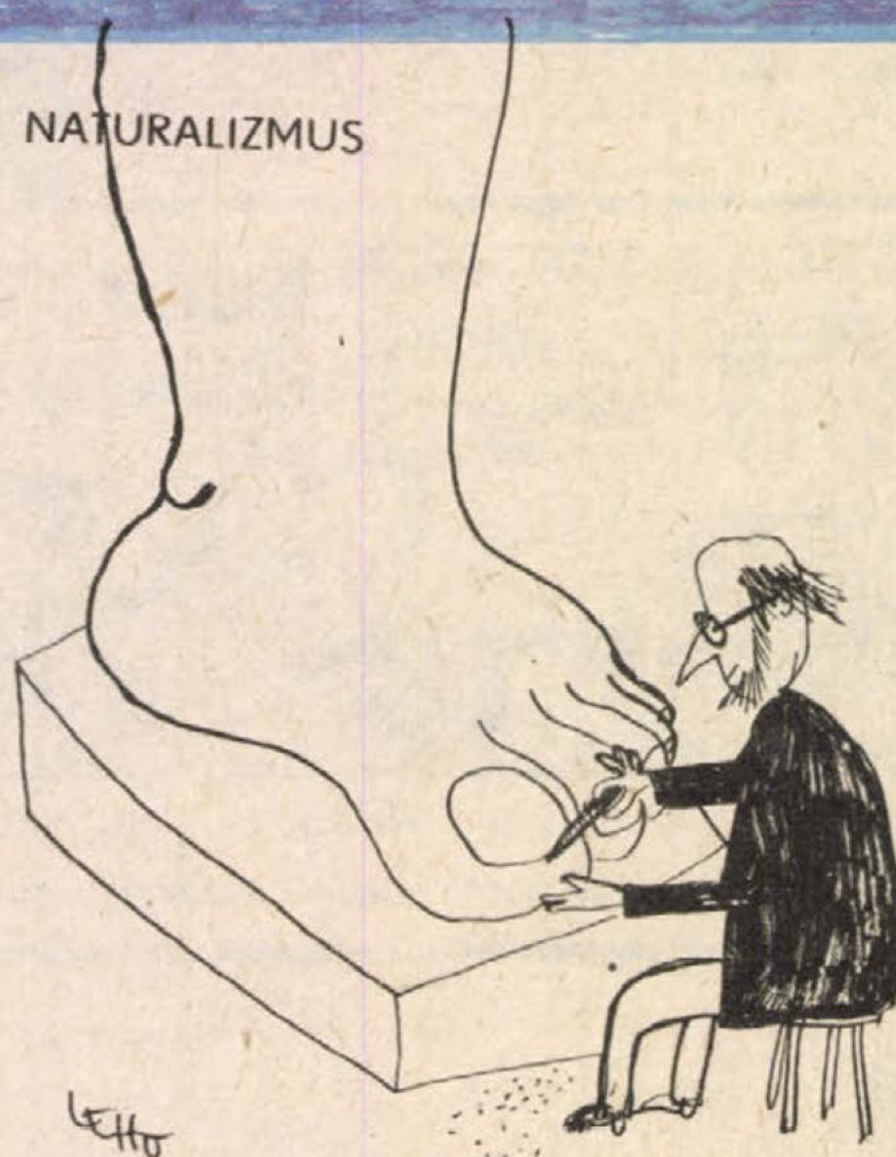
ÁTÉLÉS

TORZÓ

NATURALIZMUS

Lehoczky István rajzai

SZILÁNKOK

FŐZÉS

— Mancika, szerelemből ment férjhez?

— Nem. Imádom a házikosztot, de egy nő nem szívesen főz egyedül magának.

LUSTASÁG

— Mester, mikor írja meg az új regényét?

— Jelenleg máson dolgozom. Egy levelezőlapot írok a sógoromnak.

JAVASLAT

Javaslom, hogy a rádió ezt a szöveget, „Gondoljanak szomszédaikra, akik pihenni szeretnének. Halkítsák le készülékeiket", a hajnali műsorkezdéstől, műsorzárásig tízpercenként mondja be.

IRIGYSÉG

— Felháborító! A tévében csak a tehetségtelen alakok kerülnek a képernyőre. A kezdő Zsebes Frédi már szerepelt a Kékfényben, én meg húsz éves bűnöző múltammal még egy próbafelvételig sem jutottam el.

NÁSZÉJSZAKA

— Pista, nem vagyok könnyen barátkozó természet. Szeretném, ha betartaná a két lépés távolságot.

ÜZEMBEN

— Miért késett el a szaktárs?

— Reggel ötkor mindig arra ébredek, hogy a szomszédban veszekednek. Sajnos tegnap elutaztak két hétre nyaralni.

GAVALLÉR

— Az én vőlegényem igazi gavallér. Olyan rózsát hozott nekem, amiből egy szál 500 forintba került.

— Valami különleges példány?

— Dehogy. A Margitszigeten tépte le, és elkapták.

ITALBOLTBAN

— Barátom, maga már alig áll a lábán. Eleget ivott. Menjen szépen haza.

— Sajnálom, de nem mehetek.

— Miért?

— Én vagyok itt a csapos.

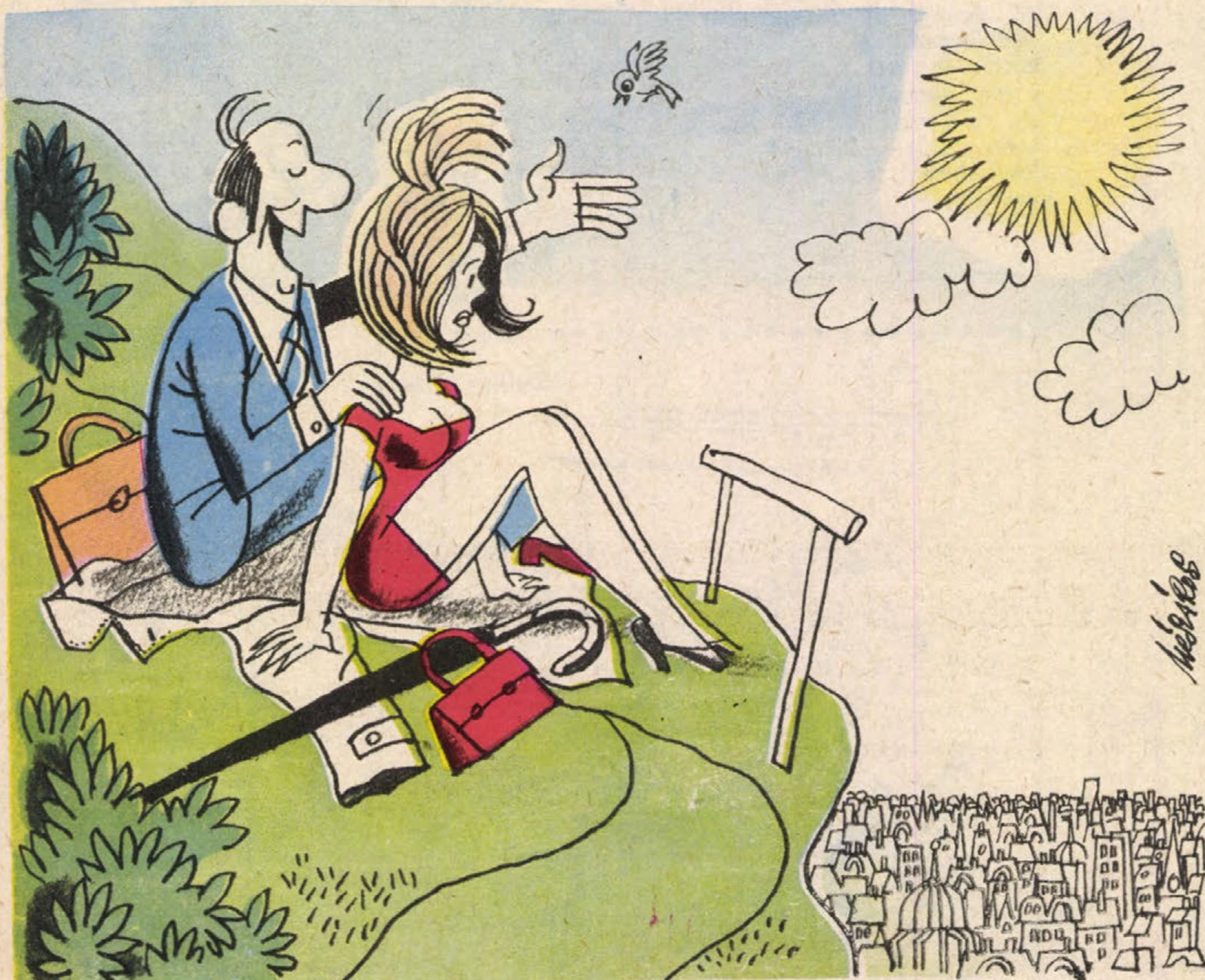
GYOMOREMBER

— Vedd tudomásul: elválunk ágytól és asztaltól!

— Könyörgöm, az asztaltól ne...

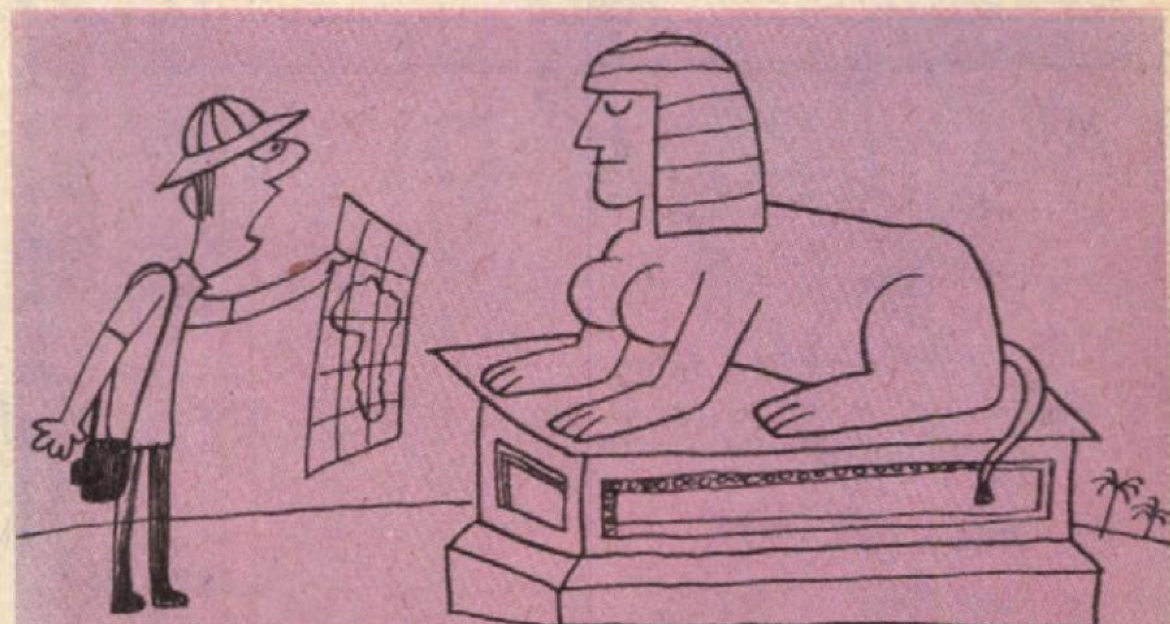
Galambos Szilveszter

GAVALLÉR

— Megígértem, szívem, hogy az egész város a lábaid előtt fog heverni!

ÚTBAIGAZÍTÁS

TELJES KIKAPCSOLÓDÁS

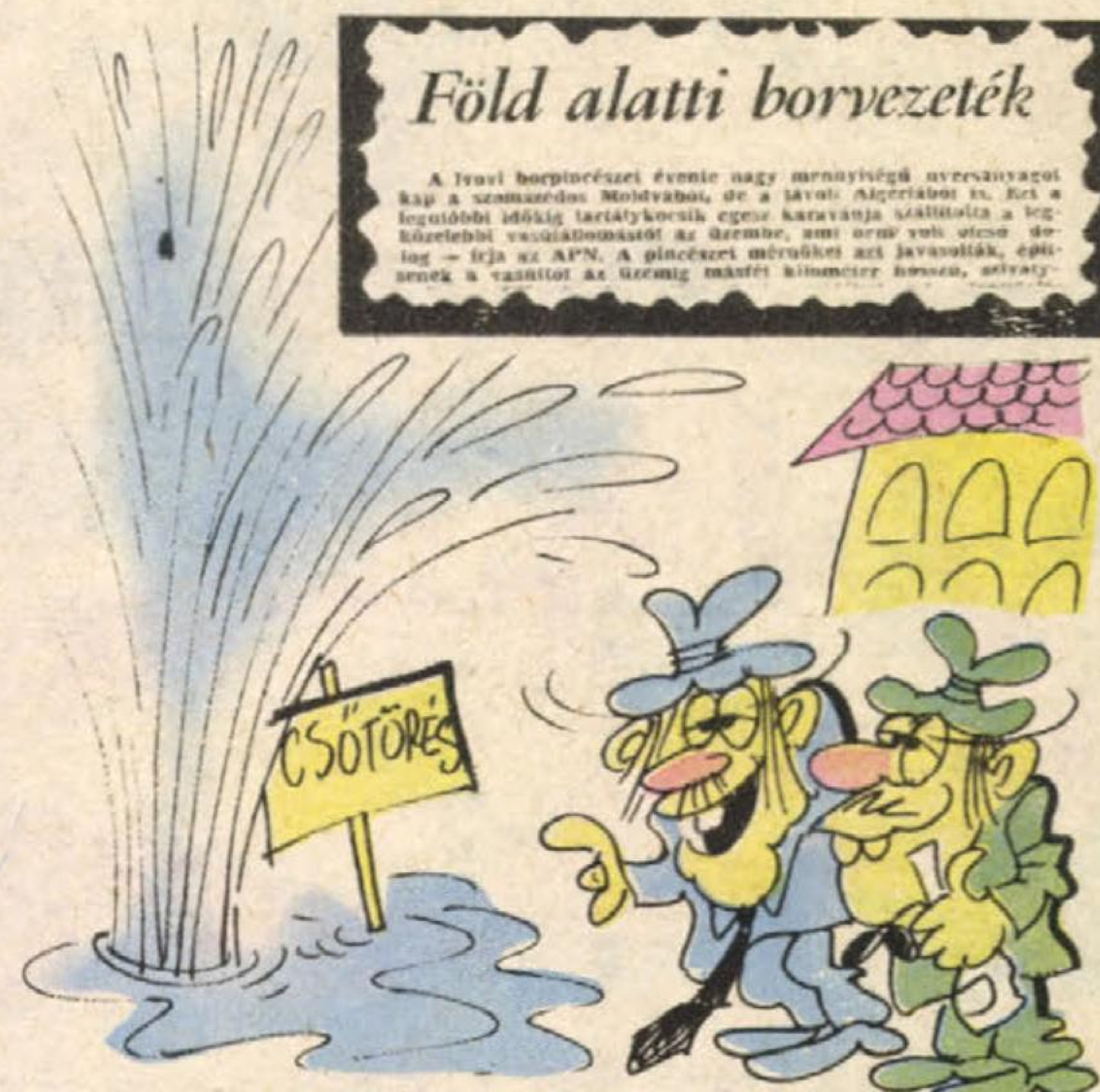
– Ősszel mi harmadikba vagy negyedikbe megyünk? . . .

A HÉT HÍREIBŐL

Fülöp György rajzai

– Ha sürgős a levél, a kedves ügyfél kikézbesítheti saját maga.

– Fel a fejjel, apuskám! Tuti, hogy a borvezetéken is van fönyomócső!

– Öregem, ez egy mázlista. Ő még megéri az osztályzat nélküli iskolát.

– Pincér, maga szerint ez a csonthús hány millió éves?

RÉBUSZ

237. rejtvényünk megfejtése:

Felcsendül

A 100 forintos díjak nyertesei a következők:

Dede Sándor, Monor, Mező I. u. 1.

Vermes Gáborné, Balatonlelle, Köztársaság útja 82.

Vadon Ildikó, Tunyogmatolcs.

238. REJTVÉNYÜNK

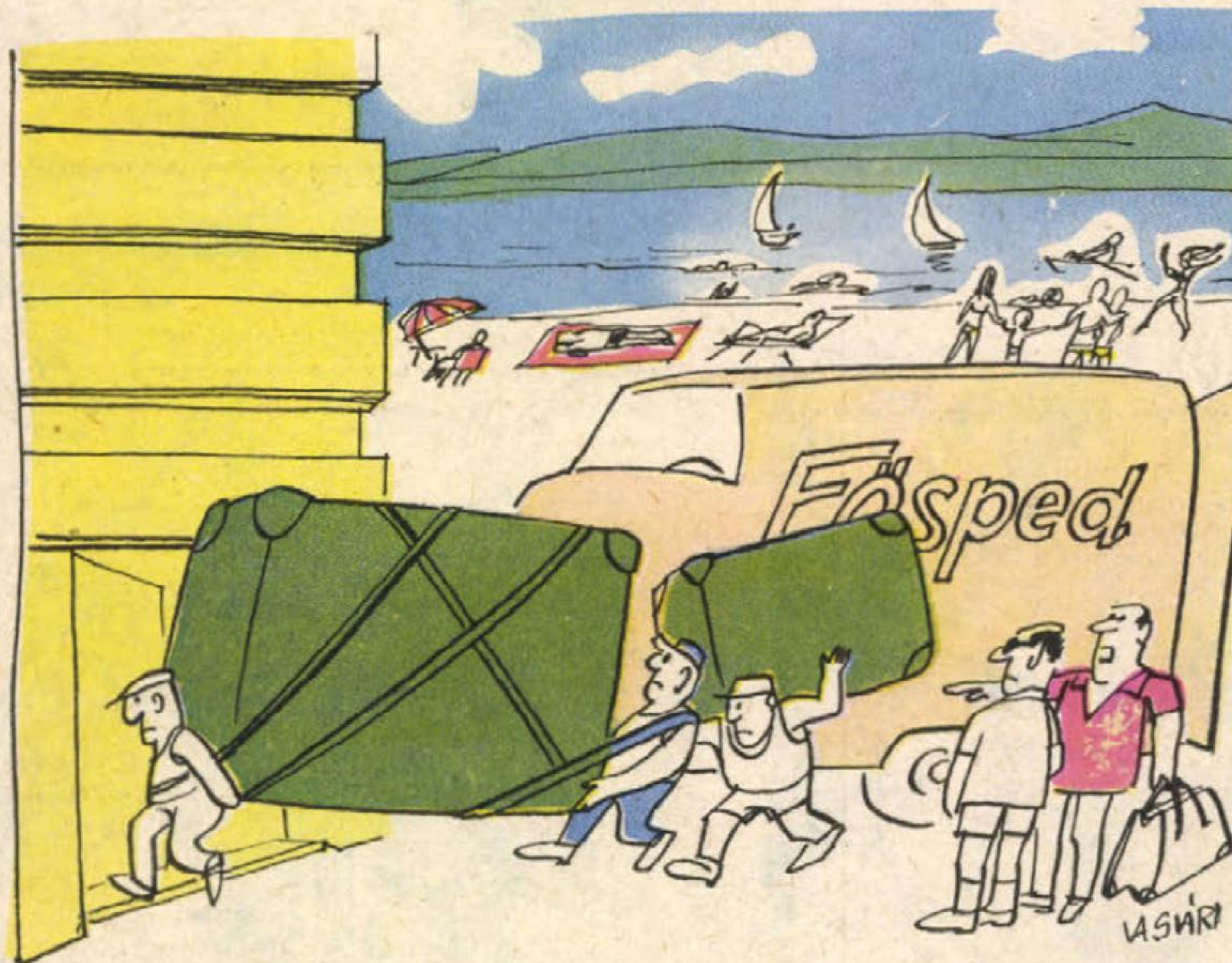
ÓN ÉN ÖN ÍN

SZ SZ SZ SZ SZ SZ

A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.

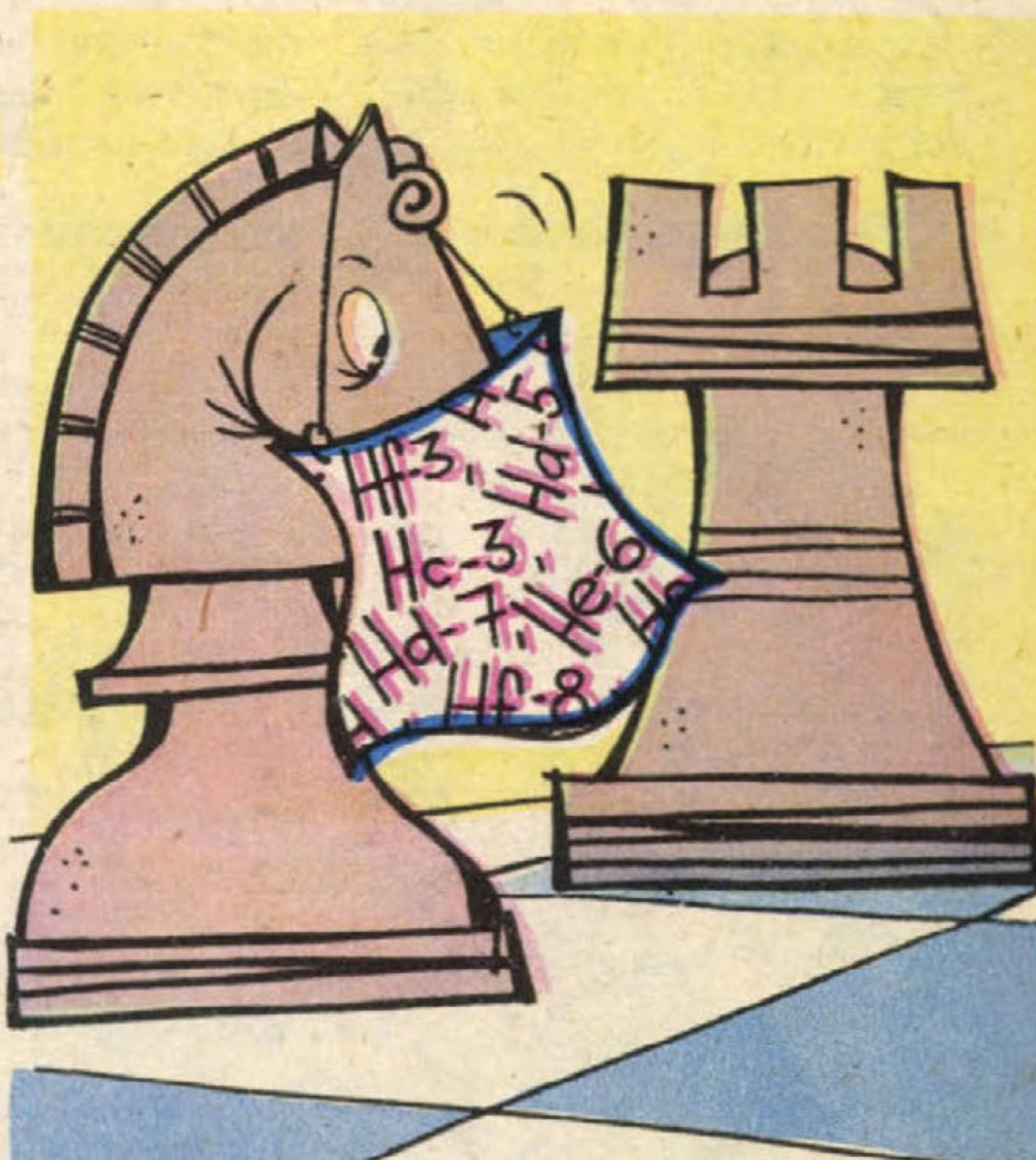
A megfejtéseket legkésőbb augusztus 14-ig kell postára adni, kizárólag levelezőlapon, erre a címre: Ludas Matyi, Budapest 8. Pf. 53.

KÉT HÉT BEUTALÁS

– A feleségem ruhái . . .

ABRAKOLÁS

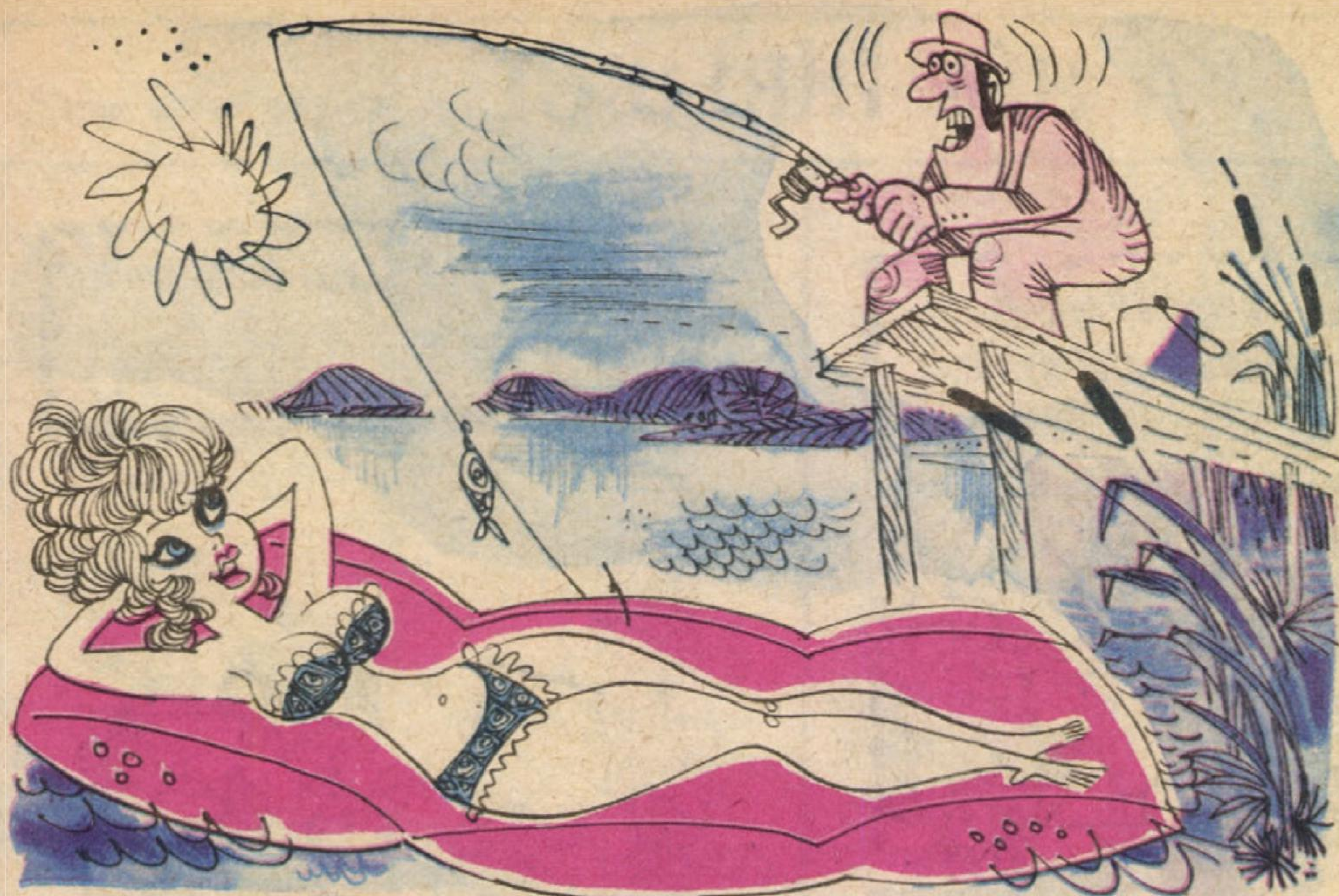
SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Telefon: 335-718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Telefon: 343-100, *142-220. — Árusítja a Magyar Posta — Készült a Zrínyi Nyomdában. 72.2337/2-32 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — Ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen. — Felelős vezető: Bolgár Imre vezérigazgató

INDEX: 25.504

A Ludas Matyi levélcíme: Budapest, 8. Pf. 53.

BALSZERENCSÉS HORGÁSZ

– Süllőt akarok fogni és mindig egy nő akad a horgomra!...

A HAJSÁTOR TITKA

A peron sarkában két ifjú áll. Szerencsére az egyiken hagyományos szoknya van, s így arról nem kell vitatkozni, az összeboruló és mindent eltakaró szőke és barna hajtömeg alatt kik állnak. Másról sem kellene vitatkozni, mégis vitatkoznak, ahogy ez már a pesti buszon szokás.

– Tetszik látni? – mutat arra egy idős hölgy. – Ezért növesztik a hajukat!

– Ez még a jobbik fajta – mondja a megszólított asszonyság –, ezek legalább nem az ember szeme láttára nyalják-falják egymást.

– Engedelmet, hogy közbeszólok – mondja egy bácsi –, de nem csinálnak ők semmi rosszat, csak beszélgetnek, én hallom.

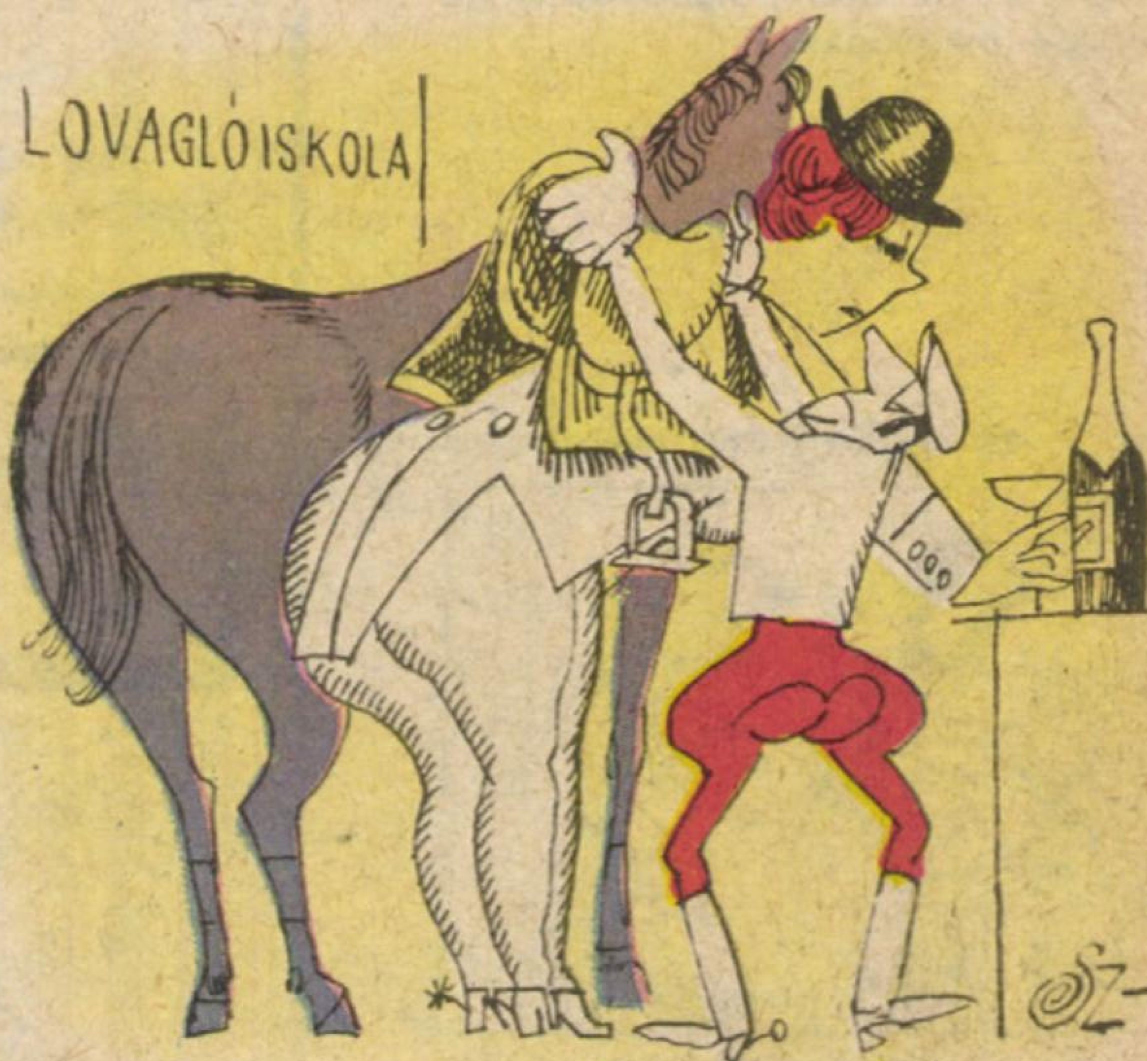
– Beszélgetnek! – nevet az idős hölgy. – Ugyan miről? Talán a lélek halhatatlanságáról?

– Nem, kérem – válaszolja a bácsi –, Newton binomiális sorát magyarázza a fiatalember.

– Nem szégyelli magát, vén kujon! – csattan föl egy újabb női hang. – Indiszkrétül hallgatózik, és ráadásul még ki is beszéli őket!

S.L.

KEZDŐ LOVASZ

tribün

A belga Eddy Merckx negyedszer is megnyerte a Francia Kerékpáros Körversenyt. Méghozzá óriási fölénnyel. A külföldi sportlapok most sűrűn

idézgetik a régi „Tour"-ok különös emlékeit. Például, hogy 1905. július 11-én, egy nehéz hegyiszakasz végén Mathieu Desvage francia versenyző 12 órával a mezőny után (!) érkezett célba. Sőt, az is lehet, hogy az időmérő még az ő javára tévedett, de adott esetben ez megbocsátható. M. Desvage idejét ugyanis a saját felesége mérte. A versenybírák addigra rég hazamentek.

•

Köztudomású, hogy Cassius Clay mennyire ragaszkodik új mozlim nevéhez. Annál érdekesebb, hogy most, a Floyd Pattersonnal való újabb mérkőzés előtt hajlandó engedményeket tenni. „Derék öregcsont az exvilágbajnok — mondja. — Annyira tisztelem, hogy még azt is elnézem neki, ha nem nevez Muhammad Alinak. Megelégszem, ha így szólít: Clay úr..."

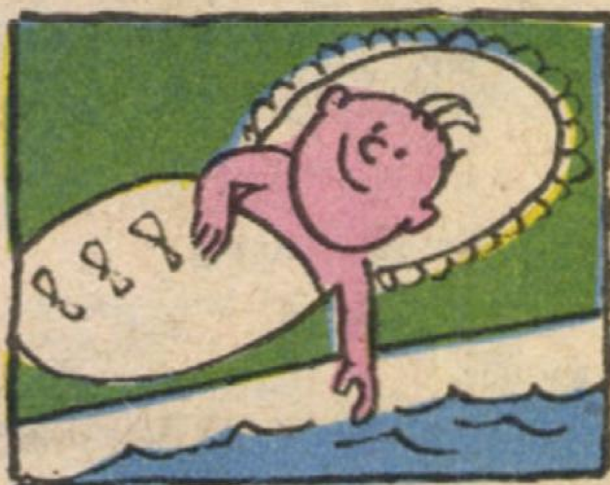

Franco Bottoni, olasz szurkoló a múlt és a jelen több ezer futballcsillagának adatait táplálta egy számítógépbe, hogy megkapja: milyen is az eszményi labdarúgó. A kibernetika működni kezdett és csakhamar előállt az eredménnyel. Eszerint az eszményi labdarúgó 24 éves, 170 cm magas, 69 kiló, nőtlen és — signor Bottoni legnagyobb bánatára — nem olasz.

•

Roland Matthes 2:02.8-as világcsúcsa mármár az álmok birodalmába tartozik a 200 m-es hátúszásban. A külföldi sportlapok hozsannákat zengenek Matthes tehetségéről, csak Gerhard Hetz, a nyugatnémet úszók edzője nem hajlandó álmélkodni. „Nincs ebben a fiúban semmi különös — mondta — legfeljebb, hogy száz évvel előbb született."

(p. p.)

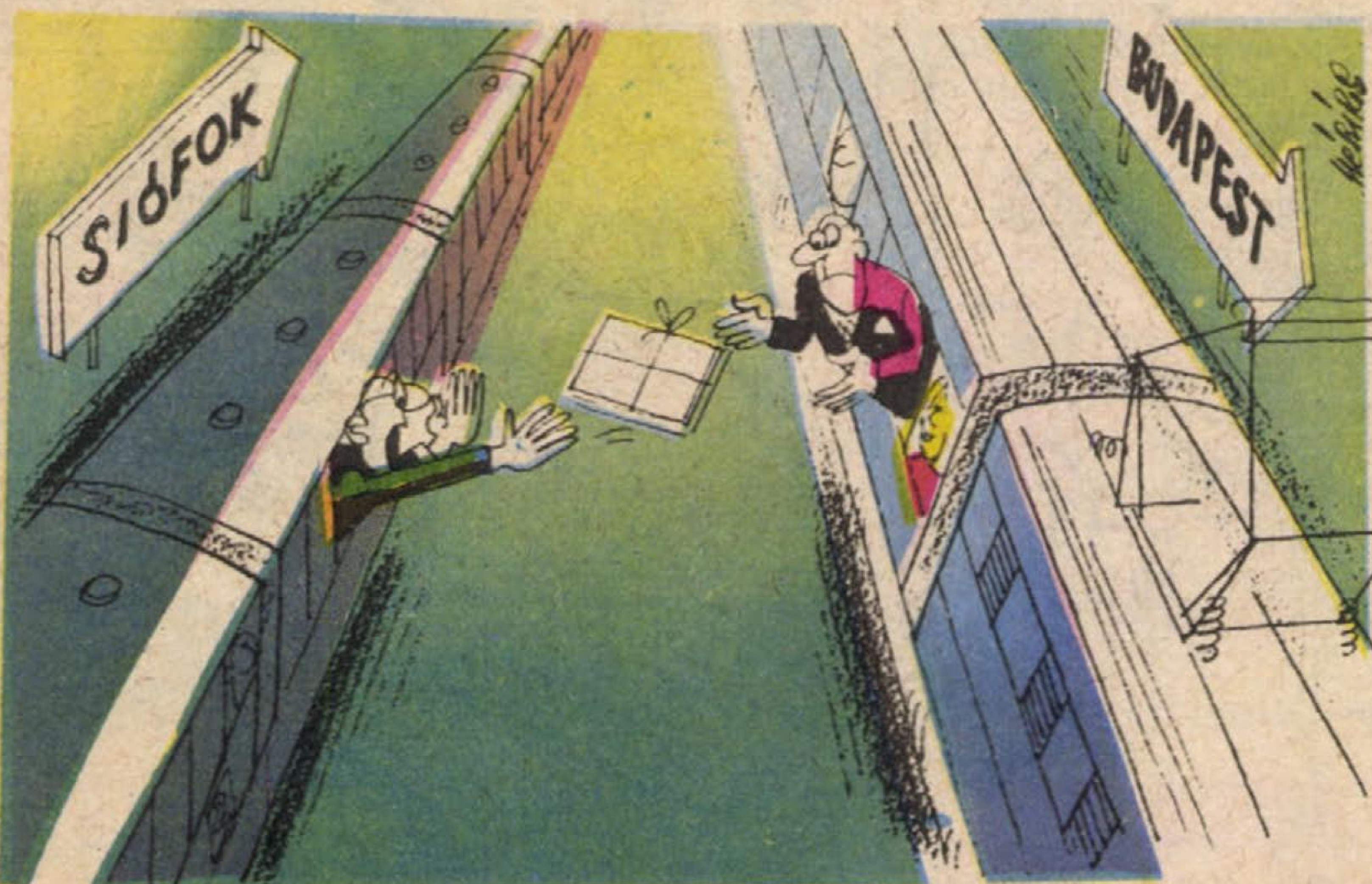

LÁZADÁS

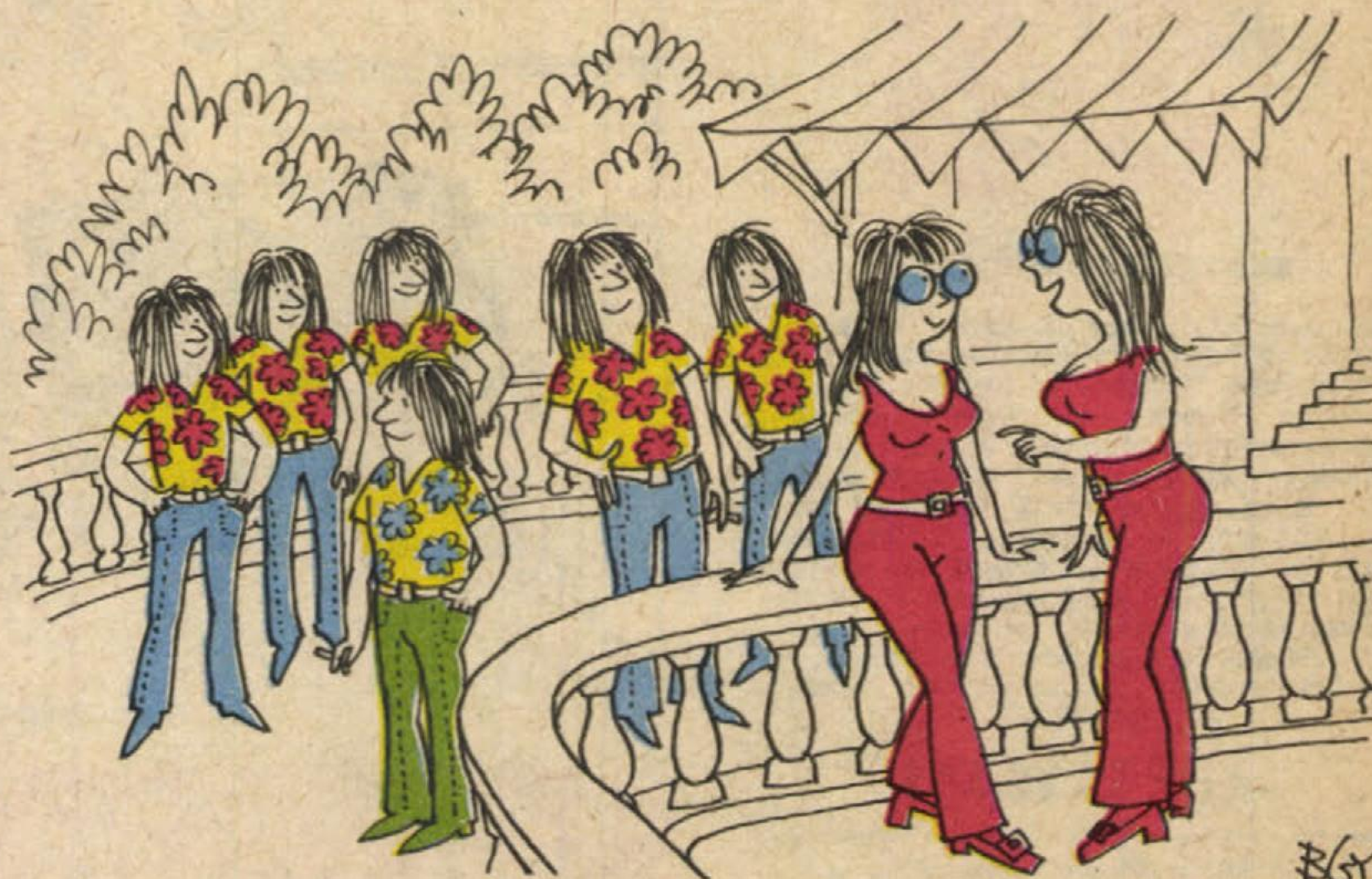
– Innen már csak egy lépés, és mi szüljük a gyereket...

SZABADSÁGOLÁSI CSÚCSIDÉNY

– Itt vannak az aláírni való levelek!

AZ IFJÚSÁGI PARKBAN

– Az öcsit azért szeretem, mert meg tudom különböztetni a többiektől.